

**KUINKA
KILTEISTÄ LAPSISTA
VOI TULLA
AIKUISENA PAHOJA?**

He Who Has Dreams

ONKO TÄÄLLÄ KILTTEJÄ LAPSIA?

Kuusivuotias Leni Tiiro kysyi Helsingin Sanomien Lasten tiedekysymyksissä: *”Miten kilteistä lapsista voi tulla aikuisena pahoja?”*

Turun yliopiston lääketieteellisen kuvantamisen professori, aivotutkija, psykologi ja filosofian professori Lauri Nummenmaa selitti Lenille ensin, että *”aikuisena moni saattaa huomata enemmän mahdollisuuksia hyötyä ilkeästä tai pahasta toiminnasta. Se johtuu ennen kaikkea aikuisten roolista yhteiskunnissa. Aikuinen voi päättää ryhtyä ilkeäksi tavoitellessaan omaa etuaan esimerkiksi rikollisella toiminnalla. Silloin ihmisen ilkeys on siis oma valinta, johon hän on päätenyt syystä tai toisesta, tyypillisesti juuri huomattuaan hyötyvänsä siitä”*.

Ja professori jatkoi samaan hengenvetoon, että *”kiltteys ja pahuus ovat ”voimakkaasti periytyviä” ja nämä piirteet muuttuvat elämän aikana vain vähän. Kilteillä vanhemmilla on siis harvemmin hyvin usein ilkeitä lapsia tai toisinpäin. Kiltit tai ilkeät piirteet muuttuvat yleensä vain vähän ja hitaasti ihmisen elämän aikana”*.

Mitähän 6-vuotias kostui näistä vastauksista, sillä eihän edes suurin osa ihmistieteiden tai lääketieteen asiantuntijoista saa tästä vastauksesta mitään tolkkua. Nämä kaksi väitettähän kumoavat toisensa: jos toiminta on geeneihin koodattu deterministinen ominaisuus, mistä syntyy se vapaa tahto, jolla aikuinen päättää ryhtyä ilkeäksi? Ja jos kyse on vain tilaisuuden tullen tehdystä hyötylaskelmasta, miksi asia kuitataan perimän sattumalla? Oleellista on, että lapsi pyytää leipää ja vettä eli selkeää totuutta pahuuden syy-seuraussuhteesta mutta professori ojentaa hänelle kiven – tiedemies hän ei edes vaivaudu selittämään lapselle mitkä ovat ne hänen mainitsemansa *”syyt tai toiset”*, jotka saavat ihmisen tarttumaan *”ladattuun aseeseen”*!

Vai onko taustalla se sama aikuisten ylemmydentuntoinen asenne, jolla joulupukkisatua ylläpidetään ja imelä lepertely, jolla lapsille yleensä puhutaan. Kuvittelevatko aikuiset, että 6-vuotias lapsi on henkisesti liian heikko kohtaamaan arjen todellisuuden. Eikö lapselle *”voi”* kertoa, että ihminen tarttuu aseeseen tai muuttuu ilkeäksi siksi,

että hänet on lapsena nujerrettu, alistettu, huijattu ja jätetty vaille aitoa turvaa, läheisyyttä ja lämmintä kosketusta. Silloinhan jouduttaisiin paljastamaan lapselle, että vaara ei väijy jossain kaukana ihmeellisessä ja abstraktissa "geeniperimässä" tai rikollisten omissa valinnoissa, vaan pahuus pesiikin ehkä omissa hymyilevissä vanhemmissa, siinä aivan vieressä, vanhemmissa, jotka parhaillaan pakottavat hänet totelemaan tahtoaan – olemaan kiltti.

Ei kai professori voi salailla totuutta lapselta tiedostamattaan tai jopa tahallisesti? Jos professori alkaisi purkaa auki niitä "*syitä tai toisia*", hän joutuisi rikkomaan ylläpitämänsä oman kulissinsa ohella koko ympäröivän yhteiskunnallisen kulissin. Hän joutuisi sanomaan ääneen, että väkivalta, pahuus ja ilkeys ovat seurausta siitä institutionalisoidusta valehtelusta, emotionaalisesta kiristyksestä ja hylkäämisestä, jota aivan tavalliset, "kunnolliset" perheet, rakkaat läheiset, kasvatus- ja koulujärjestelmämme harjoittavat joka päivä. Se olisi aivan liian vaarallista ja vaarantaisi hänen akateemisen uransa. On paljon turvallisempaa pestä kätensä, syyttää "*geenejä*" tai virheellisiä "*valintoja*" ja jättää syyt "*joksikin toiseksi*", jottei tarvitse osoittaa sormella sitä olohuoneen matolla röyhtäilevää virtahepoa – aikuisten ylläpitämää teatteria.

Vain onko peräti niin, että Turun yliopiston kuvantamisen professori, aivotutkija, psykologi ja filosofian professori Lauri Nummenmaa ei itsekään tiedä, mistä pahuus ja väkivalta sikiävät. Eihän valtaosa ihmismielen ja käyttäytymistieteiden ammattilaisistakaan sitä tiedä tai ainakaan myönnä tietävänsä! He eivät tiedä ja tunne mekaanista todellisuutta: Akateeminen tutkimus keskittyy usein aivokuvien katseluun steriilissä laboratoriossa ja tilastojen pyörittelyyn. Lääketieteellisellä kuvantamisella nähdään kyllä, mikä aivoalue hehkuu punaisena, mutta kuva ei kerro hevonkukkua siitä elämän raa'asta fyysiikasta ja siitä hylkäämisen ketjusta, joka tuon hehkun aiheutti. Koska heiltä puuttuu omakohtainen tai edes teoreettinen ymmärrys siitä, miten liha, hermosto, jäytävä pelko ja piinaava jännitys, tukahdutettu viha käytännössä toimivat reaali maailmassa ja mitä ne aiheuttavat ihmisen aivoissa – hänen käytökselleen, he joutuvat heittämään ilmaan tyhjän fraasin: "*syystä tai toisesta*".

Syyt ja toiset – Biokemia

Mitä nämä Lauri Nummenmaan mainitsevat ”syyt ja toiset” sitten oikein ovat, mistä korkeasti oppineet tiedemiehet vaikenevat – mitä he eivät kykene tai halua kertoa? Onko syy siinä, että he eivät putkinäköisen, siiloutuneen koulutuksensa vuoksi edes tiedä, miten, mitä ja mistä pitäisi etsiä? Lääketiede ja biokemia tyytyvät usein vain luettelemaan oireita ja nimeämään molekyyilejä latinalaisen ammattijargonin taakse, mutta kieltäytyvät yhdistämästä pisteitä fysiologian, neurobiologian, epigenetiikan ja etologian välillä. Koko koneiston dynamiikka hahmottuu vasta, kun solutason biokemia kytketään aivojen kovaan rautaan, lajityypillisiin vietteihin ja siihen armottomaan systeemiteoriaan, joka ohjaa hermoston virtausta ja paineita. Ilman tätä poikkitieteellistä leikkausta tiede jää vain raapimaan fysiologian pintaa, kykenemättä näkemään syy-seuraussuhteen todellista pituutta ja mekaanista vääjäämättömyyttä. Aloitetaanpa ”*syitten ja toisten*” avaaminen vaikka biokemiasta:

Lapsen sikiöaikainen ja varhaisin vaihe on armotonta biologiaa ja fysiikkaa: siinä ei ole tilaa moraalille, valinnoille eikä teorialle, vaan pelkille nesteille, paineille ja soluvasteille. Ja koska elämässä ei ole kyse mistään sattuman arpanopasta, vaan fysiikan peruslaista, syystä ja seurauksesta – siitä menneisyydestä, jota äidin oma hermosto ja verenkierto kantaa – munasolun kohtuun kiinnittyminen määrää heti karusellin kierrosnopeuden.

Jos synnyt sellaiseen syiden ja seurausten ketjuun, jossa äidin hermosto elää kroonisessa pelossa, turvattomuudessa tai vihassa, istukan suodatin pettää välittömästi: stressihormonien, kortisolin ja katekoliamiinien virtaus kulkee esteettä muodostuvaan verenkiertoosi. Kehittyvät aivosi eivät saa kasvaa rauhassa suojaisessa maaperässä, vaan hermoverkot ja mantelitumake kalibroituivat jo kohdussa vihamieliseen, vaaralliseen maailmaan; oma kehosi joutuu puolustuskanalle ennen kuin olet vetänyt keuhkoihisi ensimmäistäkään henkäystä ilmaa.

Syntymän hetkellä tämä biokemiallinen paine kohtaa toisen mekaanisen iskun: kylmän, steriilin eristyksen. Valmiiksi hälytystilaan viritetty liha leikataan irti napanuorasta. Lapsi ei laskeudu kohdun

lämpimästä syleilystä äidin rinnan paljaalle iholle, vaan suoraan synnytyssalin loisteputkien valoon, kumihanskojen otteeseen ja emaloidun metallivaa'an kylmälle pellille. Se on ensimmäinen mekaaninen mittausta ja rekisteröinti, jossa elävä olento punnitaan ja luokitellaan kuin lähtevä rahti, ilman että kukaan pysähtyy vastaamaan kehon huutavaan tarpeeseen saada maadoitus toiseen elävään ihoon. Siitä siirto pinnasänkyyn ja lasiseinäiseen osastoon tekee eristyksestä täydellisen. Kun vauva huutaa hädissään ja hänet jätetään pimeään "oppimaan nukkumaan" tai "rauhoittumaan itsekseen", huuto ei lopu siksi, että hätä olisi poistunut, vaan siksi, että hermosto kytkkee päälle äärimmäisen selviytymismekanismin: dissosiaation ja luovuttamisen. Verenkiertoon ryöpyävä kortisoli polttaa aivojen yhteyksiä, ja pieni keho vetäytyy kasaan, lihakset jännittyvät kramppiin suojaamaan elintärkeitä elimiä, ja Wilhelm Reichin kuvaama "lihaspanssari", kehon pitkäaikainen ja tiedostamatonta lihasjännitys, joka toimii mielen suojamekanismina, alkaa muotoutua jo vauvaiässä suojaamaan ylivoimaiselta hylkäämisen kauhulta.

James W. Prescottin tutkimukset osoittavat aukottomasti, mitä somatosensorinen (kehon tunto- ja liikeaistimukseen liittyvää järjestelmä) riisto eli ihokontaktin - kosketuksen ja lämmön puute tekee nisäkään hermostolle: aivojen mielihyvä- ja kiintymysratojen kehitys estyy, ja niiden tilalle rakentuu jatkuva, krooninen hälytystila (article "*Body pleasure and the origins of violence*):

Aistiympäristö, jossa yksilö kasvaa, on riippuvainen aivojen toimintojen kehityksestä. Aistihavainnot ovat "ravinne" jota aivot tarvitsevat kehittyäkseen ja toimiakseen normaalisti. Kuinka aivojen toiminnot määräytyvät, siten henkilö käyttäytyy...

Epätavallisen alhaisia serotoniinitasoja on löydetty eristyksissä kasvatetuilta apinoilta ja myös korkeasti aggressiivisilta lapsilta. Nämä löydöt osoittavat, että somatosensorinen torjunta kehon tärkeiden biokemiallisten järjestelmien kehittymisen kannalta merkitsevien ikävaiheiden aikana liittyy korkeasti aggressiiviseen käyttäytymiseen. Lukuisat tutkijat ovat raportoineet epänormaalisuuksista adrenali-kortisoli-vastavaikutus järjestelmässä jyrksijöillä, jotka on kasvatettu eristyksissä, ja joilta on havaittu hyperaktiivisia, ylireagoivia ja yliaggressiivista käyttäytymistä. Aggressiivisuuteen liittyvä bio-

kemiallinen järjestelmä on siis muuttunut varhaisessa iässä koetun somatosensorisen eristyksen seurauksena...

Havainnot koe-eläimistä näyttävät samankaltaisuutta kristittyjen kanssa: Esimerkiksi eläimet, joilta on riistetty somatosensoriset ärsykkeet, voivat ryhtyä raatelemaan itseään. Eläimille, joilta on riistetty kosketuskontaktit niiden varhaisina elinvuosina, voi kehittyä poikkeuksellinen kivunsieto kyky tai ne eivät siedä koskettelua. Ne ovat siten estettyjä kokemaan ruumiillisen nautinnon elämyksiä, mitkä olisivat myös se terapia, jolla ne kuntoutuisivat. Tässä tilassaan niillä on useita vaihtoehtoja, kuten fyysinen väkivalta, missä näiden heikentynyt kyky kokea kipua helpottaa kipuun orientoituneita kosketuksia ja ruumiillisia kontakteja. Siten fyysinen väkivalta ja fyysinen kipu muodostuvat terapiaksi niille, joilta on riistetty fyysinen nautinto.

Viimeaikaisten (kirjoitettu yli puoli vuosisataa sitten) tutkimustulosten mukaan fyysisen mielihyvän puuttuminen kasvavan lapsen kokemusmaailmasta näyttää olevan suurin syy fyysisen väkivallan esiintymiseen käyttäytymisessä.

Neuropsykologina olen tutkinut väkivallan ja nautinnon kummallista suhdetta, ja olen tullut vakuuttuneeksi siitä, että fyysisen aistillisen nautinnon riistäminen joltakin on pääasiallinen syy tämän myöhemmän väkivaltaiseen käyttäytymiseen. Eläimillä tehdyissä laboratorio kokeissa on havaittu, että nautinto ja väkivaltaisuus ovat toisiinsa vastavuoroisessa suhteessa: Toisen olemassaolo heikentää toista.

Syyt ja toiset – Konesalin kaksi kytkentää: Taistelurobotti vai kemiallinen lobotomia

Kun lapsen hermosto ajetaan kohdussa ja vauvaiässä toistuvaan hälytystilaan, kyse ei ole pelkästä satunnaisesta signaalikohinasta käyttöjärjestelmässä, vaan fyysisen infrastruktuurin pysyvistä reitityksestä: Kaapelointi ja kaistanleveys: Hälytystilassa kulkevat reitit (manteliumakkeen ja selviytymispiirien välillä) kytketään suoraan korkean prioriteetin valokuitulinjoihin, joiden siirtonopeus ja suojaukset maksimoidaan.

Rautatason konfigurointi (hardcoding): Ne väylät, joita pitäisi rakentaa turvallisuudelle, empaattiselle yhteydelle ja rauhoittumiselle, jä-

tetään ilman kaapelia tai niiden portit suljetaan; datavirta ohjautuu pysyvästi vain paniikkia ja puolustusta käsitteleville palvelinräkeille. Firmware-tason lukitus: Toistuvat kortisolitulvat eivät vain polta väliaikaisia yhteyksiä, vaan ne pakottavat konesalin rakenteen sellaiseen asentoon, jossa jokainen saapuva datapaketti tulkitaan palvelunestohyökkäykseksi (DDoS).

Valkoinen aine ei siis ole pelkkää "kaapelia", vaan se on datakeskuksen rautatason reititys, joka polttaa sikiöaikaisen ja varhaislapsuuden hätätilan suoraan konesalin runkoverkkoon – ja kun se kuitu on kerran hitsattu ja vedetty kouruihin, mikään aikuisiän "positiivinen ajattelu" tai sovellustason päivitys ei muuta sitä, minne kaapelit fyysisesti johtavat.

Mantelitumake ja kortisoli/adrenaliiniketju (Pohjavire):

- Hälytys: Pelko ja vaara aktivoivat mantelitumakkeen (amygdala).

- Signaali: Viesti kulkee valkoisen aineen ratoja (kuten stria terminalis) pitkin hypotalamukselle, joka käynnistää sympaattisen hermoston.

- Kemia: Adrenaliini nostaa sykkeen ja virittää kehon jännitystilaan. Hypotalamus-aivolisäke-lisämunuaisakseli (HPA-akseli) alkaa erittää kortisolia.

- Tulos: Jatkuva korkea kortisolipitoisuus pitää kehon "varautumistilassa". Pitkittynyt kortisoli alkaa myös mekaanisesti vaurioittaa tärkeitä valkoisen aineen kuituja (esim. otsalohkon ja hippokampuksen välillä), mikä heikentää kykyä arvioida uhkaa kiihkottomasti. Striatum ja Dopamiini (Hamstraus ja toimintatarve):

- Ajo: Dopamiini ei ole mielihyvähormoni, vaan toimintaan ajava hermovälittäjäaine. Kun ihminen havaitsee uhkan tai resurssin (ruoka, suoja, hyödyke), aivorungon alueet vapauttavat dopamiinia aivojen syviin osiin (striatum).

- Kaava: Dopamiini synnyttää levottomuuden ja jännityksen, joka purkautuu vasta kun toiminta (resurssin haaliminen tai varmistaminen) tapahtuu.

- Mekanismi: Kun hamstraus suoritetaan, saavutetaan hetkellinen helpotus. Tämä helpotuksen tunne (dopamiinitason tasaantuminen ja mahdolliset endorfiinit) lukitsee toimintamallin. Valkoisen aineen radat striatumin ja otsalohkon välillä vahvistuvat entisestään:

Tunteetonta jännitystä -> Ahnehdi/Varmista -> Hetkellinen helpotus. Oksitosiini ja ryhmädynamiikka (Sodan ja läheisyyden kääntöpuoli):

- Mekanismi: Oksitosiini vahvistaa valkoisen aineen kytkentöjä amygdalan ja sosiaalista havainnointia hoitavien aivoalueiden välillä.

- Se luo syvän luottamuksen ja hoivan omassa ryhmässä ("me"), mutta samalla se voimistaa pelkoa ja aggressiota ulkopuolisia kohtaan ("ne"), jos ulkopuoliset koetaan uhaksi omille resursseille.

Syyt ja toiset – Kemiallisen hätätilan ohjelmointi - Kuinka aivo- vaurio syntyy

Synteesi ”navettamekanismista”: Ihminen on rakennettu siten, että uhka aktivoi kemiallisen hätätilan (adrenaliini/kortisoli). Dopamiini valjastaa tämän jännityksen resurssien keräämiseen - ahnehtimiseen. Jokainen keräily- ja varautumissykli paksuntaa valkoisen aineen myeliinieristettä näillä nimenomaisilla hermoradoilla. Lopulta aivojen rakenne muuttuu fyysisesti – ne vaurioituvat: valkoinen aine luo täydellisen, automaattisen oikosulun, jossa ihminen on jatkuvassa varautumisen, pelon ja hamstrauksen kierteessä, ilman että hän ehtii edes tiedostaa sitä otsalohkollaan, saati ymmärtää koskaan myöhemminkään.

On uskallettava sanoa ääneen se, mitä psykologisoiva hyssyttely pelkää: lapsen vakavassa kaltoinkohtelussa, alistamisessa, hylkäämisessä ja yksin jättämisessä ei ole kyse mistään ohimenevästä mielipahasta tai huonosta itsetunnosta, jonka voi kuitata viikoittaisella karkkipäivällä, vaan fyysisen aivovaurion tuottamisesta toiselle ihmiselle. Kehittyvän lapsen aivot ovat herkkää biologista kudosta, jota krooninen hätätila ja myrkyllinen stressihormonien virta ruhoavat suoraan. Kun aistityhjiö, pelko ja väkivalta kutistavat hippokampusta, ohentavat aivokurkiaisien hermosäikeitä ja pakottavat valkoisen aineen myeliiniradat vääristyneeseen hälytystilaan, kyse on pysyvästä ruumiillisesta vammasta. Tämän vaurion aiheuttaminen puolustuskyvyttömälle pikkulapselle on elinikäisen biologisen panssarin pakottamista hänen hermostoonsa, eikä sitä voi pyyhkiä pois aikuisuuden katteettomilla puheilla ”omista valinnoista”.

Keho ja aivojen ohjelmointi lapsen varhaisina elinvuosina pysyvään hälytys- ja taistelutilaan – eriaistisen aivovaurion aiheuttava prosessi syntyy ja kehittyy hermostossa ja biokemiassa täsmällisen mekaanisen ketjun kautta näin:

- **Lähtökohta:** Somatosensorinen syöte kehityksen säätelijänä. Vauvan ja nuoren yksilön hermosto ei kehity tyhjiössä, vaan se vaatii jatkuvaa somatosensorista syötettä (kosketus, liike, lämpö, lihasaisti). Tämä syöte toimii mekaanisena jarruna ja tasapainottajana aivoalueille, jotka säätelevät pelkoa ja aggressiota. Jos tämä syöte torjutaan tai se puuttuu varhaisessa kriittisessä kehitysvaiheessa, aivojen kehitys suistuu raiteiltaan kahdella pääalueella: serotoniinijärjestelmässä ja HPA-akselissa (hypotalamus-aivolisäke-lisämunuaisakseli).
- **Serotoniinijärjestelmän romahtaminen (Impulssikontrollin jarrujen menetys).** Serotoniini toimii aivoissa keskushermoston mekaanisena jarruna, joka suodattaa ärsykeitä, hillitsee impulsiivisuutta ja pitää mielialan tasaisena. Varhaisessa eristyksessä serotoniinia tuottavat aivorungon rafe-ytimet eivät saa normaalia kehityssignaalia, jolloin serotoniinisolujen rakenne ja reseptorit jäävät alikehittyneiksi. Seuraus: jarrujärjestelmä puuttuu. Kun aivot kokevat minkä tahansa ärsykkeen tai uhan, toiminta ei kulje arvioitavaksi otsalohkon kautta, vaan se purkautuu välittömästi suorana, suodattamattomana aggressiona tai hyperaktiivisuutena.
- **HPA-akselin toimintahäiriö (Hälytysjärjestelmän lukittuminen).** Normaalisti stressireaktiossa vapautuvat kortisoli ja adrenaliini tasaantuvat palautemekanismin kautta vaaran väistyttyä. Somatosensorinen, kehon tunto- ja liikeaistimusten eristys aiheuttaa kehittyvälle hermostolle jatkuvan, näkymättömän perusturvattomuuden, jolloin aivojen hippokampuksessa olevat kortisolireseptorit – ne kytkimet, joiden kuuluisi sammuttaa hälytys – vaurioituvat tai vähenevät. Seuraus: järjestelmä muuttuu hyperaktiiviseksi, lisämunuaiset pumppaavat hormoneja pienimmästäkin impulssista ja keho lukittuu krooniseen taistele-tai-pakene-tilaan.
- **Valkoisen aineen ratayhteyksien lukittuminen.** Biokemiallinen kaaostila muovaa aivojen fyysistä kytkentää. Manteliumakkeen ja aivorungon väliset radat kokevat jatkuvaa sähköistä tulitusta, jolloin nämä pelko- ja aggressioradat myeliinitetään valkoiseksi aineeksi –

salamannopeiksi oikosuluiksi. Samalla yhteydet analyyttiseen otsalohkoon jäävät heikoiksi kinttupoluiksi.

Lopputulos A: Reaktiivinen taistelurobotti. Pohjalla on alhainen serotoniini (ei kykyä jarruttaa tai sietää turhautumista), päällä huutava HPA-akseli (massiivinen hormonipiikki mitättömästä ärsykkeestä). Yksilö ei valitse toimintaansa moraalisesti, vaan hänet on hermostollisesti kytketty yliaggressiiviseen, hamstraavaan ja vainoharhaiseen käyttäytymismalliin. Aivot eivät kuitenkaan kykene ylläpitämään massiivista adrenaliini- ja kortisolitulitusta loputtomiin ilman, että järjestelmä leikkaa kiinni. Kun taistele-tai-pakene-tila jatkuu liian pitkään ilman turvaa tai poispääsyä, hermosto kytkee päälle toisen vaihtoehdon: dissosiaation ja opitun avuttomuuden.

- Jähmettyminen ja sisäinen puudutus. Kun stressi ylittää sietokynnyksen, aivot alkavat erittää valtavia määriä kehon omia endogeenisiä opioideja puuduttaakseen fyysisen ja henkisen tuskan. Parasympaattisen hermoston selkäpuolen vagusherma (dorsal vagus) ottaa ohjat: syke laskee, lihastonus romahtaa ja tietoisuus vetäytyy taustalle.

- Kemiallinen lobotomia. Otsalohkon ja tunnekeskusten välinen valkoisen aineen tiedonkulku katkaistaan ja aistisyötteen terä leikataan pois, jotta järjestelmä välttyisi lopulliselta sydän- ja verenkiertofysiologiselta tuholta.

Lopputulos B: Sumussa vaeltava lobotomoitu laumaeläin. Hermosto on antanut periksi, linnoittautunut omien opiaattiansa taakse ja vajonnut passiiviseen, ehdollistettuun tilaan, jossa tahto, tunto ja kyky kyseenalaistaa on pyyhitty pois. Tämä on se koneiston toinen puoli: laumaeläin, joka tottelee sokeasti, ottaa nöyryytyksen vastaan ilman vastarintaa ja marssii rivissä, minne käsketään.

Syyt ja toiset – Suun kautta nautittu turva: Ahmimisen ja lihavuuden neurokemia

Käytännön esimerkki väkivallan ohella kehoposiitivisuudesta

Kun kehittyvän lapsen hermostolta riistetään luonnollinen somatosensorinen, kehon tunto- ja liikeaistimuksen syöte – ihokontakti, lämpö ja kehon rauhoittuminen – vaurioitunut konesali etsii fysiologisen oikosulun kautta korvaavaa reittiä puuduttaa krooninen turvattomuus. Syöminen, ahmiminen ja rasvakudoksen kerryttäminen

eivät suinkaan ole moraalista tahdon heikkoutta tai kurittomuutta, vaan suoraa biokemiallista itsehoitoa ja selviytymispiirien hätäohjelmointia.

Suun alue ja ruoansulatuskanava ovat ihmisen primäärejä somatosensorisia vyöhykkeitä: imemis- ja nielemisliikkeet yhdessä vatsalaukun venytyksen kanssa aktivoivat suoraan parasympaattisen hermoston vaeltajahermon (vagushermon), joka toimii mekaanisena jarruna ylikiirroksilla huutavalle HPA-akselille. Juuri tähän fysiologiaan nojaa roskaruokaloiden ”Happy Meal” -strategia: rasvainen ja sokeripitoinen ravinto laukaisee aivojen striatumissa (isoaivojen syvissä osissa sijaitseva, tyvitumakkeisiin kuuluva tärkeä hermokudosrakenne, joka säätelee liikkeitä, motivaatiota ja palkkion käsittelyä) välittömän dopamiiniryöpyn, joka katkaisee ahdistuksen ja muuttaa kroonisen kortisolitulvan hetkelliseksi toiminnan täyttymykseksi. Tätä seuraa nopea endogeenisten opioidien ja endorfiinien vapautuminen, joka vastaa hermoston tasolla samaa kemiallista puudutusta kuin varhaislapsuudessa saamatta jäänyt syli ja hellyys – tai morfiinipiikki sietämättömään fyysiseen kipuun.

Jatkuva ylensyönti ja ahmiminen muodostuvat mekaaniseksi pakko-liikkeeksi: hermosto hakee ruoan tuottamasta kemikaalicoctailista helpotusta sietämättömään sisäiseen tyhjiöön, mutta koska kyseessä on vain sijaistoiminto, dopamiinitason romahdus laukaisee välittömästi uuden nälkäsignaalin ja pakon täyttää vatsalaukkua uudelleen. Krooninen stressitila ja korkea kortisolipitoisuus ohjaavat kehon aineenvaihdunnan suoraan varastointitilaan: elimistö valmistautuu jatkuvaan uhkaan kerryttämällä viskeraalista, vatsaontelon alueen sisäelimiin, kuten suolistoon, maksaan ja haimaan rasvaa, joka toimii konkreettisena biologisena panssarina ulkomaailman hyökkäyksiä vastaan.

Ylipaino ja lihavuus ovat siten aistityhjiöön jätetyn hermoston fyysinen muistomerkki – kehon epätoivoinen yritys rakentaa rasvasta, hormoneista ja mekaanisesta kylläisyydentunteesta se turvakaukalo, jota ympäristö ja kasvattajat, omat vanhemmat, eivät koskaan kyenneet tarjoamaan – ja laihdutusterapeuttien ja laihdutuslääkkeitä valmistavien ja miljardeilla myyvien yritysten märkä uni!

Syyt ja toiset – Tavarahan tuoma turva: Ostoriippuvuuden ja keräilypakan neurokemian. Käytännön esimerkki väkivallan ohella kulutushysteriasta.

Kun kehittyvän lapsen hermostolta riistetään luonnollinen tunneperäinen syöte – aito läsnäolo, emotionaalinen suoja ja jakamaton huomio – vaurioitunut konesali ohjelmoi selviytymispiirinsä etsimään korvaavaa turvaa ahmimisen ohella myös konkreettisesta materiasista. Pakonomainen ostaminen, tavarahan hamstraus ja nurkkien täyttäminen eivät suinkaan ole pelkkää turhamaista huvittelua tai huonoa rahankäyttöä, vaan suoraa biokemiallista itsehoitoa ja evolutiivisen varautumisohjelman hallitsematonta laukeamista.

Etsimis-, löytämis- ja hankkimisliikkeet aktivoivat aivojen mesolimbisen dopamiiniradan: uuden esineen paikantaminen ja ostotapahtuma laukaisevat välittömän ennakoivan dopamiiniryöpyn, joka katkaisee ahdistuksen ja muuttaa kroonisen kortisolitulvan hetkelliseksi toiminnan ja vallan täytyttyä.

Juuri tähän fysiologiaan nojaa kauppakeskusten ja verkkokauppojen alennuskampanjoiden strategia: ”*Osta nyt maksa myöhemmin*” ja ”*Ota kolme, maksa kaksi*”. Tavarahan tai tuotteen ostaminen vastaa hermoston tasolla samaa hallinnan ja turvallisuuden illuusiota kuin varhaislapsuudessa saamatta jäänyt johdonmukainen turva – se toimii mekaanisena laastarina sisäiseen tyhjyyteen. Jatkuva tavaroiden kottiin kantaminen muodostuu mekaaniseksi pakkoliikkeeksi: hermosto hakee ostohetken dopamiinipiikistä helpotusta sietämättömään sisäiseen hylätyksi tulemisen kauhuun, mutta koska kyseessä on vain sijaistoiminto, dopamiinitason jyrkkä romahdus laukaisee välittömästi uuden vajeen ja pakon aloittaa ”tavarahan” etsintä uudelleen.

Keräilypakko puolestaan tarkoittaa kyvyttömyyttä heittää tavaroita pois ja tarvetta säästää niitä. Tavaroihin muodostuu epätavallisen voimakas tunneside ja usko siihen, että niitä tarvitaan vielä joskus. Tavaroihin tulee korvaamattomia läheisiä kumppaneita! Luopumisyhtymykset tuntuvat ylivoimaisilta ja aiheuttavat suurta ahdistusta. Tavaroiden keräämisellä (esimerkiksi muumimukit, Aalto-maljakot, Arabian astiat, taide, antiikki tai pelkät pahviset Pokémon-kortit) yritetään korvata lapsuudesta puuttunut läheisyys ja turvallisuuden tunne ja täyttää sisäistä mustaa aukkoa ja lohduttaa hylättyä itseä.

Krooninen hätätila ja korkea hälytysvalmius ohjaavat käyttäytymisen suoraan primitiiviseen talvivarastointiin: elimistö valmistautuu kuviteltuun puutteeseen kerryttämällä tavaravuoria, jotka toimivat konkreettisena materiaalisena muurina ulkomaailman uhkia ja sisäistä kuilua vastaan. Kaaokseen hukuvat kodit ja täyteen ahdetut varastot ovat siten aistityhjiöön jätetyn hermoston fyysinen muistomerkki – ihmisen epätoivoinen yritys rakentaa muovirihkamasta, muotitekstiilistä ja jatkuvasta hankinnasta se suojamuuri, jota vanhemmat eivät koskaan kyenneet tarjoamaan – ja mainostoimistojen, krääsäteollisuuden, pikavippifirmojen sekä luottokorttiyhtiöiden miljardeja takova märkä uni!

Syyt ja toiset – Lainattu voima ja heimon suoja: Penkkiurheilun ja katsomoväkivallan neurokemia. Käytännön esimerkki väkivallan ohella kollektiivisesta sijaistoiminnasta.

Kun kehittyvän lapsen hermostolta riistetään luonnollinen tunneperäinen syöte – kokemus omasta merkityksellisyydestä, ruumiillisesta turvasta ja hyväksytyksi tulemisesta omana itsenään – vaurioitunut konesali etsii fysiologisen oikosulun kautta korvaavaa valtaa massan suojasta ja toisten tekemisistä.

Penkkiurheilu, fanaattinen fanitus ja katsomorähinät eivät suinkaan ole viatonta vapaa-ajanviettoa tai tervettä seurauskollisuutta, vaan suoraa biokemiallista itsehoitoa ja alistetun eläimen patoutunutta raivoa. Katsomossa huutaminen ja toisen ihmisen ruumiillisen taistelun tuijottaminen aktivoivat peilisolujen kautta aivojen mantelitumakkeen ja mesolimbisen (aivojen dopaminerginen eli dopamiinia välittäjäaineenaan käyttävä hermorata, joka säätelee mielihyvää, motivaatiota ja palkitsemista) dopamiiniradan: kentällä tehty maali tai taklaus laukaisee katsojan verenkierrossa välittömän adrenaliini- ja dopamiiniryöpyn, joka katkaisee arjen lamauttavan näkymättömyyden ja tarjoaa hetkellisen illuusion omasta mahdista ja voitosta.

Juuri tähän fysiologiaan nojaa monimiljardinen viihde- ja vedonlyöntiteollisuus sekä ”*me vastaan ne*” -retoriikka: toisen ihmisen fyysisen ylivallan omiminen vastaa hermoston tasolla samaa hallinnan ja voiman tunnetta, joka lapsuuden nujertavassa kasvatuksessa murskattiin

– se toimii mekaanisena laastarina sisäiseen mitättömyyteen. Jatkuva pelien seuraaminen ja fanaattisuus muodostuvat mekaaniseksi pakoliikkeeksi: hermosto hakee ottelun keinotekoisesta jännityksestä helpotusta sietämättömään sisäiseen hylätyksi tulemisen kauhuun ja passiivisuuteen, mutta koska kyseessä on vain toisen käden sijaistointi, loppuvihellyksen jälkeinen dopamiinin romahdus laukaisee välittömästi uuden tyhjyyden ja pakon odottaa seuraavaa kierrosta. Katsomoväkivalta, soihtujen polttaminen ja huliganismi puolestaan paljastavat konesalin syvimmän vaurion: kun heikko, yksin jätetty ja lapsena nujerretty ihminen liittyy huutavaan mustaan massaan, syntyy laumansuoja, jossa oma pelko kääntyy hetkessä silmittömäksi tuhoamisvimmaksi. Väkivaltainen yhteenotto vastustajan fanien tai poliisin kanssa laukaisee elimistössä massiivisen noradrenaliinin, endorfiinien ja testosteronin tulvan, joka toimii täsmälleen samana dissosiatiivisena kipulääkkeenä kuin lapsuudessa kielletty oma tahto ja itku. Rähisevät katsomot, hakattujen aitojen ryminä ja veriset kadut ovat siten aistityhjiöön ja nujertamiseen jätetyn hermoston fyysinen muistomerkki – ihmisen epätoivoinen yritys rakentaa lippujen liehuttuksesta, huutosakeista ja toisten pahoinpitelystä se korvaava heimo ja hallinnan tunne, jota omat vanhemmat eivät koskaan kenneet tarjoamaan – ja kansainvälisen urheilubisneksen, olutjättien, maksutelevisioyhtiöiden sekä turvallisuuskoneiston miljardeja jauhava märkä uni!

Syyt ja toiset – Ei tarkoituksellinen kasvatus

Lapsen jättäminen yksin huutamaan omaan sänkyynsä tai sairaalan lasilaatikkoon ei opeta ”itsenäisyyttä”, vaan se katkaisee hermoston luontaisen säätelyn; lapsi oppii sammuttamaan itse itsensä. Näin rakentuu pala palata se näkymätön pohja, jota professori kutsuu suoraan ”*geeneiksi*” tai ”*luontaiseksi geneettiseksi alttiudeksi*”: kyse ei ole perimän arpanopasta, vaan suoraan kudoksiin ja hermopääätteisiin valetusta hälytystilasta, johon lapsi syntyy, jota hoidon puute ja kohtelu lapsen ensimmäisten elinvuosien aikana vain syventävät. Anthony Storr totesikin sarkastisesti:

Kaikki lapset joutuvat aloittamaan elämänsä vankilassa. Vanginvartijoina ovat lapsen omat vanhemmat, olivatpa he sitten lempeitä tai ankaria.

Sillä kun synnytyslaitokselta siirrytään omien kotien 'turvallisten' seinien sisäpuolelle, hyvin useat lapset, tosin eivät aivan kaikki, joutuvat kohtaamaan, muodossa jos toisessa, kuka enemmän kuka vähemmän, eriasteista huutamista, rähjäämistä, syyttelyä, loukkaamista, pelottelua, kyykyttämistä, uhkailua, kiristystä, tyrkkimistä, tönimistä, ravistelua, riepottelua, tukistamista, läpsimistä, läimäyttelyä, lyömistä, potkimista, nyrkillä ja esineellä lyömistä, piiskaamista, haukkumista, mitätöintiä, esineillä heittelyä, kiroilua, mykkäkoulua, selkäsaunoja sekä naistenlehtien äideille kasvatusohjeeksi yleisesti suosittelemaa eristämistä toiseen huoneeseen, saati muuta verbaalista pahoinpitelyä. Riittävän monen iskun ja nöyryytyksen jälkeen ihminen menettää kykynsä rakastaa –enää koskaan.

Tekeekö se vanhemmista syyntakeettomia, kun he puolustelevala tekojaan pelkällä ”opettamisella” ja ”kasvatuksella” – vaikka he vähintäänkin alitajuisesti tietävät kasvatusmenetelmänsä suoraksi psyykkiseksi tai/ja fyysiseksi väkivallaksi, rangaistavaksi pahoinpitelyksi? Vaikka lain mukaan 1.1.1984 alkaen: *”Lasta on kasvatettava siten, että lapsi saa turvaa ja myötätuntoa. Lasta ei saa alistaa, kurittaa ruumiillisesti eikä kohdella muulla tavoin loukkaavasti.*” eli lasta ei saanut enää alistaa – murskata tämän omaa tahtoa ja pakottaa sokeaan kuuliaisuuteen –, kurittaa ruumiillisesti eikä kohdella muulla tavoin loukkaavasti häpäisemällä, mitätöimällä tai eristämällä, niin käytännössä mikään ei muuttunut. Eiväthän vanhemmat omien lapsuuden kokemustensa vuoksi edes tienneet, miten heidän olisi pitänyt muka toimia toisin kuin heidän omat vanhempansa. Mitä turvallisuus, myötätunto, alistaminen tai muulla tavoin loukkaaminen oikein tarkoittaa? Kuinka sokean voi opettaa näkemään?

Kun kaikki nämä vanhempien lapseensa kohdistamat henkisen ja ruumiillisen väkivallan muodot kuorrutetaan tunnekyllämyydellä ja välinpitämättömyydellä eli henkisellä heitteillejätöllä, laiminlyönneillä, jalkapantaa muistuttavalla ylenpalttisella holhoamisella ja/tai lapselle rajoja määrittelemättömällä tai ylineuvottelevalla kasvatuk-

sella, niin pahoinpideltyjen lasten määrä on kaikista lapsista varmasti lähes 100 %. Silti vanhempiensa "ei tarkoituksellisesti" kasvatuksen nimissä pahoinpitelemien lasten listalta puuttuvat yhä "henkisen pedofilian uhrin" eli lapset, joiden luonnollinen seksuaalisuus on tukahdutettu häpeällä ja pelolla sekä mielikuvilla seksuaalisuuden synnillisestä likaisuudesta.

Eikä pidä missään nimessä unohtaa kirjoitetun historian aikana kaikkein yleisintä väkivallan muotoa uskontoa – aikuisten parivuosituhatta itse esteettä hengitysilmassaankin nauttimaan raakaoopiumia, kaikkeen synnilliseksi luokiteltuun seksuaalisuuteen vihamielisesti suhtautuvaa huumetta, jolla esimerkiksi kristityt pakkoruokkivat niin omat lapsensa ja kuin teurastivat viimeisen 2000-vuoden aikana yli 230 miljoonaa tosiajattelijaa surutta ja seurauksista piittaamatta! Noitaroviot olivatkin nerokas tapa valaista historian pimeyttä! Kehitys- ja neuropsykologi James W Prescott totesi:

Väkivallalla seksuaalisuutta vastaan tai seksuaalisuuden käytöllä väkivaltaisessa toiminnassa, erityisesti naista kohtaan, on hyvin syvät juuret raamatullisessa traditiossa...

Kehon kosketusten, kontaktien ja liikkeiden estäminen on yksinkertainen syy lukuisiin emotionaalisiiin häiriöihin, kuten masennukseen, autismiin, yliaktiivisuuteen, seksuaalisiin häiriöihin, huumeiden käyttöön, väkivaltaisuuteen ja aggressiivisuuteen.

Psykiatri Wilhelm Reich määritti:

Ihmisen tarve mukautua yhteisöön ja yhteisön kielteinen asenne sukupuoliseen ajatteluun johtavat kaiken ajattelun estymiseen ja kriittömyyteen...

Ihminen rakenne saadaan kehittymään autoritäärisen (ankara komentelu) yhteisön edellyttämään suuntaan kytkemällä sukupuolisten ylläkkeiden elävään kenttään tiukasti ja ajoissa seksuaalisia estymiä ja pelkoja...

"Luonnollisen seksuaalisen tyydytyksen tukahduttaminen johtaa erilaisiin korvaaviin tyydytyksiin

Tätä kasvatuksen nimissä harjoitettua tuhoa ei voi kuitata pelkillä kasvatusnäkemyksillä tai satunnaisella hermojen menetyksellä, sillä tutkimusnäyttö vahvistaa mekaanisen todellisuuden: aivotutkimuksen mukaan jatkuva verbaalinen väkivalta – huutaminen, mitätöinti ja raivoaminen – aiheuttaa kehittyvään keskushermostoon tismalleen samanlaisia rakenteellisia tuhoja kuin fyysinen hakkaaminen. Lapsen aivot eivät tee eroa nyrkiniskun ja desibelipommin välillä: molemmat laukaisevat välittömän hengenvaaran hälytyksen, jolloin mantelitu-make ylikuumenee ja elimistö hukutetaan myrkyllisiin stressihormoneihin, kortisoliin ja adrenaliiniin. Tämä jatkuva kemiallinen tulva kutistaa muistista ja oppimisesta vastaavaa hippokampusta sekä surkastuttaa aivopuoliskoja yhdistävää aivokurkiaisrakennetta, jolloin lapsen kyky säädellä omia reaktioitaan tuhotaan jo solutasolla. Kun kotona käytetään ”vain ääntä”, kyse ei ole lievemmästä kurinpidosta, vaan hermoston akustisesta moukaroimisesta, joka pitää lapsen pysyvässä taistele tai pakene -tilassa.

Kun tähän liitetään emotionaalinen heitteillejätto ja hylkääminen – lohdutuksen epääminen, mykkäkoulu ja katsekontaktin kieltäminen –, lapsi lakkaa nopeasti jopa huutamasta apua: hän vetäytyy yksinäisyyteen, alkaa vältellä omia vanhempiaan ja oppii peruuttamattomasti, ettei toiseen ihmiseen voi koskaan luottaa.

Tämä varhaislapsuudessa koettu tunnetason haaksirikko ei suinkaan jää autiolle saarelle, vaan se purkautuu myöhemminmyöhemmin nuoruudessa esimerkiksi silmittömänä huutona tulla nähdyksi: sho-keeraavina hiustyyleinä, rähjäisenä ja välinpitämättömänä pukeutumisena sekä oman kehon järjestelmällisenä muuttamisena hylkiöksi ja jätteeksi. Kun luonnollinen tunne- ja aistiyhteys on katkaistu, nuori alkaa tuottaa itselleen fyysistä kipua tunteakseen olevansa edes elossa – ihon viiltelyllä, raapimisella, polttamisella ja metallin survomisella omaan lihaan aina hakaneuloista alkaen metallirenkaisiin, tankoihin ja tappehin, napakoruihin, nänneihin, kieleen, huuliin ja erilaisiin intiimilävistyksiin asti. Tämä nihilistinen anomia – syvä merkityksettömyyden tunne – tiivistyi aikoinaan täydellisesti punkliikkeessä, joka oli pohjimmiltaan vain hylättyjen, epätoivoisesti hyväksyntää hakevien lasten muotioireilua, ilmiö, jolla kaupallinen koneisto tietenkin nyhti viimeisetkin rahanrippeet revityissä rääsyis-

sään yhteen moshpit-kehiin idolien esiintymislavojen eteen kerääntyneiltä käveleviltä ruumiilta.

Punkin kapina romantisoitui viinan ja huumeiden yliannostelulla, ympäriinsä oksenteluna ja paskaan sammumisena, jossa omaa tuhattua minuutta yritettiin epätoivoisesti paikata pelkällä päättömällä melulla. Pelottavan näköisten hevareiden puolella moshhaus kääntyi vieläkin lapsellisemmaksi teatteriksi: thrash-, death-, doom- tai black metal -lyriikoiden ”äärimmäisen rankka sanoma” on todellisuudessa karjumalla esitettyä, sadunomaista pikkulapsen uhmakasta jokellusta. Esikuviksi ylistetyillä keskenkasvuisilla poikasilla ei ollut selkärankaa kohdata tai kuvittaa omaa todellista tuskaansa, vaan ainoaksi ”kapinallistaiteelliseksi” ulosanniksi jäi esikuvallinen lavalta vittuilu, keskisormen ylimielinen näyttäminen ja anarkistinen rään sylkeminen yleisön päälle: todellisen kapinan säälittävä irtokuva.

Ja jos lapsi selviää elävien kirjoissa myrkkyykäärmeitä vilisevän viidakon läpi ja itse vuorostaan varttuu vanhemmaksi – karuselli ei suinkaan pysähdy – päinvastoin. Aikuiseksi kasvettuaan entinen lapsi ottaa käyttöön omilta rakkailta vanhemmiltaan oppimansa kasvatusmenetelmät käsittämättä lainkaan tekojensa seurauksia. Käyttäytymisen tasolla tämä vaurioitunut laitteisto purkautuu kahdella tavalla: joko ulospäin suuntautuvana raivona, impulsiivisuutena ja toisten kiusaamisena, tai sisäänpäin kääntyvänä lamaantumisenä, masennuksena ja kroonisena dissosiaationa, jossa lapsi vetäytyy omiin oloihinsa selvitäkseen sietämättömästä arjesta. Kun tähän neurobiologiseen pommitukseen liitetään luonnollisen seksuaalisuuden, kehollisen uteliaisuuden ja kosketuksen ankara tukahduttaminen – tuo uskontojen ja moralistien vuosituhansia harjoittama henkinen kastratio –, tuhotyö viedään loppuun. Seksuaalisuuden leimaaminen synniksi ja häpeäksi estää aivojen luonnollisen mielihyvä- ja kiintymysjärjestelmän kehittymisen, jolloin oksitosiinin ja endorfiinien terve virtaus katkeaa kokonaan. Kehostaan ja aisteistaan vieraannutettu lapsi jää krooniseen neurokemialliseen nälkätilaan, joka aikuisuudessa räjähtää hallitsemattomana ahdistuksena, kieroutuneena vallankäyttönä tai pakonomaisena korviketyytytysten, addiktioiden ja sadomasokistisen väkivallan etsimisenä.

Ja vaikka lasten kurituskieltolain (lain mukaan lasta ei saa alistaa, kurittaa ruumiillisesti eikä kohdella muulla tavoin loukkaavasti) asuttua voimaan vuonna 1984 Lastensuojelun keskusliitto, neuvolat ja lukuisat perhejärjestöt suolsivat lehtiin ja oppaisiin ohjeistuksia, koko kampanjan läpi paistoi viranomaisen hiljainen silmänisku ja salaliittolainen koirapillipolitiikka. Vanhemmille vakuuteltiin hurskaasti, ettei lain tarkoitus suinkaan ole kytätä tai rangaista, vaan ”tukea perheitä” – toisin sanoen viestijä pesi kätensä asettamalla julkisen normin, mutta kuiskasi rivien välistä koodisanoin: ”*Me molemmat tiedämme tämän olevan vain virallista esitystä, jatkakaa vain entiseen malliin.*”

Vaikka oppaissa muistutettiin, että kurituksella saavutettu tottelevaisuus perustuu vain pelkoon, eikä lakipykälän mukaan lasta saanut alistaa, kurittaa ruumiillisesti, saati kohdella loukkaavasti, käytännössä mikään ei muuttunut. Laki jäi hampaattomaksi julkisivuksi, ja samalla kun vähäisimmätkin fyysisen kurituksen muodot siirtyivät vain visusti suljettujen ovien taakse, kaikkein tuhoisin eli psyykkinen väkivalta – huutaminen, mitätöinti, häpäiseminen ja pelolla hallitseminen – jätettiin edelleen täysin lain ja yhteiskunnan suojaan.

Voi vain kysyä: mikä muu eläinlaji maapallolla huutaa, kiljuu ja karjuu omille pennuilleen? Uhkaa, kiristää, pelottelee, loukkaa, syyttelee, lyö tai eristää pentunsa, jos nämä eivät suostu häpeämään alastomuuttaan tai kieltämään luonnollista uteliaisuuttaan? Pakottaa oppimaan läksyjä, sivistyneitä pöytätapoja tai kumartamaan tarpeeksi syvään? Kittaa itse kaljaa, pelaa videopelejä tai tuijottaa zombina älykännykän näyttöä ja tosi-tv:tä samaan aikaan, kun sulkee oman pentunsa pimeään komeroon tai istuttaa kuvaruudun taakse, jotta tämä hiljenisi? Mikä muu eläinlaji inhoaa pentujaan niin syvästi, että kieltää niiltä fyysisen läheisyyden, lämmön, hellän hoivan, leikin ja turvallisen pesän – ja korvaa kaiken tämän säännöillä, häpeällä ja kylmällä väkivallalla?

Ja kun lapsi itse vuorostaan varttuu vanhemmaksi – karuselli ei suinkaan pysähdy – päinvastoin. Aikuiseksi kasvettuaan entinen lapsi ottaa käyttöön omilta rakkailta vanhemmiltaan oppimansa kasvatusmenetelmät käsittämättä lainkaan tekojensa seurauksia. Kuka nyt olisi niin kiittämätön, että ryhtyisi syyttelemään omia vanhempiaan pahasta olostaan. Syyhän ei ole minun, vaan siinä, että Luonnollinen valintahan on sekoittanut luonnottoman kemikaalcocktailin tai hyvä

Luoja on ilkeyksissään keksinyt ikiliikkujan, ristisiittänyt hyvän ja pahan yhdeksi ja samaksi mielihyväksi! Mitä sitä enempää miettimään, nykyaikana vanhempien lapsiin kohdistama perinteinen henkinen ja fyysinen väkivalta on saanut aivan uuden ilmenemismuodon – digihuumeet. Vanhemmat nauttivat digihuumeita itsekin rajoituksetta turruttaakseen sen, mikä sisuskaluja alitajuisesti kalvaa: menneiden virheiden märehtimisen, tulevaisuuden katastrofien pelon, jatkuvan sisäisen itesyytöksen ja lannistamisen sekä kauhun omien valheiden paljastumisesta. Mikä voisi olla sen lohdullisempaa kuin korvata omat älyttömyydet ”älykkäällä” ajanvietteellä – älypuhelimien tai tekoälyn seurassa!

Niinpä älylaite tietenkin työnnetään myös lapsen kouraan, kukapa nyt haluaisi oman lapsensa jäävän jälkeen muista – juuttua takarivin Taaviksi tai Tuijaksi? Tässä hyväntahtoisessa huumetarjoilussa ei kuitenkaan ole kyse älykkästä seurasta tai viattomasta viihdykkeestä, vaan koukuttamisesta, hermoston mekaanisesta lobotomiasta ja kemiallisesta pakkopaidasta: ruudun välke ja algoritmien virittämä hypernopea ärsyketulva hakkeroivat suoraan kehittyvän lapsen dopamiinijärjestelmän – aivan kuten ne hakkeroivat aiemmin huume-diilerinä toimivan aikuisen oman koneiston. Silmämunien ja kosketusnäytön kautta ajettu keinotekoinen ärsykeryöppy polttaa loppuun dopamiinireseptorit, jolloin lapsen normaali, hidas aistimaailma ja luontainen uteliaisuus lakkaavat tuottamasta minkäänlaista tyydytystä.

Samalla hidas, harkitseva ja tunnesäätelystä vastaava etuotsalohko jää täysin vaille sen tarvitsemaa vuorovaikutteista treeniä: otsalohkon synapsien karsiutuminen ja myeliinieristeen rakentuminen vääristyvät, kun hermosto pakotetaan reaktiiviseen refleksitilaan, jossa aivorunko ja mantelitulake reagoivat vain välittömään, kirkkaaseen pal-kintoon. Aivojen luonnollinen lepotilaverkko tuhoetaan ja kyky sietää pitkästy mistä tai sisäistä tyhjyyttä nollataan täysin. Kun vanhempi hiljentää kiukuttelevan tai huomiota vaativan lapsen kirkkaalla ruudulla, hän ei rauhoita hermostoa, vaan katkaisee lapsen hälytysjärjestelmän kemiallisella tainnutuksella – ja jättää jälkeensä keskittymiskyvyttömän, ulkoisesta dopamiinitipasta riippuvaisen hermoraunion, jonka aivoarkkitehtuuri on runnottu palvelemaan vain ja ainoastaan teknologiajättien huomiotaloutta.

Ja koska lapsi on jo valmiiksi kasvatettu henkisesti ja fyysisesti väkivallalla, hän jää koukkuun kiinni – ei geneettisen vian, vaan valmiiksi moukaroitun fysiologiansa vuoksi. Kyse ei ole mistään mystisestä ”addiktiogeenistä”, vaan fysiologisesta pakoreitistä ja selviytymispiirien oikosulusta: henkisesti ja fyysisesti väkivallalla kasvatetun lapsen hermosto elää kroonisessa hälytystilassa, jossa sympaattinen hermosto huutaa täysillä ja oma luonnollinen rauhoittumiskoneisto on murskattu toimimattomaksi. Tässä sietämättömässä sisäisessä häädässä digiruudun tarjoama keinotekoinen ärsyketulva toimii suoraan dissosiaatiovälineenä – se on digitaalinen morfiinipumppu, jolla aivot pakotetaan hetkelliseen anestesiaan omasta ruumiillisesta tuskastaan. Lapsi ei siis jää koukkuun siksi, että perimässä olisi jokin vika, vaan siksi, että aikuisten tekemä vaurio ajaa hermoston tarttumaan ensimmäiseen saatavilla olevaan puudutteeseen. Ja kun lapsen dopamiinijärjestelmä on poltettu ja hermosto pakotettu digitaaliseen morfiinipumppuun, tuloksena ei voi olla muuta kuin pitkäjänteisen ajattelun ja lukutaidon täydellinen romahdus. Sitä paitsi aikuiset ovat aivan samassa umpikujassa!

Syyt ja toiset - Kiltteysgeenit

Tiede väittää tutkivansa syitä, mutta edellä kuvatut vastaukset Luonnollisen valinnan luonnottomuudesta tai Luojan motiiveista, eivät edes raapaise fysiologian pintaa, saati ihmisen olemassaolon arvoitusta. Biokemia ja lääketiede tekevät asioista usein tahallaan kryptisiä omalla latinankielisellä ammattijargonillaan, vaikka pohjimmiltaan fysiologia on pelkkää kylmää putkistoa, kytkimiä, paineita ja signaaleja. Luonnonvalintaa pidetään jonkinlaisena pyhänä kehityskertomuksena, vaikka todellisuudessa se on vain sokea, mekanistinen laite, joka on virittänyt biologian palkitsemaan petomaisesta reviiirikäyttäytymisestä ja toisten polkemisesta. Koko ihmiskunnan ”kehittyminen kohti korkeuksia” on onttu illuusio, kun laji on varustettu koneistolla, joka mekaanisesti yllyttää pahuuteen heti, kun oma etu tai selviytyminen sitä vaatii. He eivät kykene näkemään syy-seuraussuhteen todellista pituutta ja armottomuutta, vaan tyytyvät jakamaan tilastoja kiltteysgeeneistä ikään kuin se selittäisi maailmankaikkeudesta yhtään mitään.

Tieteen selkäranka, evoluutiobiologia, ei tunne moraalisia käsitteitä kuten ”hyvä” tai ”paha”, ei moraalista edistystä tai henkistä jalostumista, vaan ainoastaan tehokkaasti hengissä pysyvän ja lisääntyvän eliön – syyn, seurauksen ja biologian kylmän logiikan. Luonnollisen valinnan kantama ”ladattu ase” on nimenomaan biologinen opportunisti: peto pärjää silloin, kun se ottaa resurssit muilta.

Kun luonto – tai luoja, nimitä miksi haluat – on rakentanut aivokehian siten, että itsekkyyden, toisten polkeminen ja aggressio palkitaan dopamiinilla tai paremmalla selviytymisellä, biologia itsessään toimii tämän tuhoisan koneiston virittäjänä. Ihminen ei toimi tyhjiössä, vaan biologinen koneisto suorastaan yllyttää tekoihin, joita yhteiskunta kutsuu pahoiksi. Kun pintapuolinen puhe ”geneettisestä alttiudesta” puretaan konkreettiseksi palasiksi, kyse ei ole mistään abstraktista leimasta, vaan siitä, millainen sisäinen suodatin ihmisellä on vastaanottaa, käsitellä ja suorittaa tekoja.

Tieteen uusin muotisana, epigenetiikka – oppi siitä, miten geenit kytkeytyvät päälle tai pois päältä – nostetaan usein esiin ikään kuin se tarjoaisi jonkin pehmeämmän tai mystisemmän pakotien perimän ja ympäristön ristiriidasta, vaikka todellisuudessa se on vain saman armottoman syy-seurausketjun molekyyli-tason mekaniikka. Kun sikiö ja vastasyntynyt altistetaan jatkuvalla stressillä, hylkäämisellä ja kortisolilla, kyse ei ole siitä, että itse DNA-koodi muuttuisi, vaan sen luettavuus manipuloidaan raastasti. Epigeneettiset merkit – kuten DNA:n metylaatio (biokemiallinen prosessi, jossa pieni metyyli-ryhmä (-CH₃) siirtyy molekyylistä toiseen) – toimivat solutasolla kuin pysyvästi vääristetyt säätöohjeet: stressinsäätelyjärjestelmää ja etuosaloikon jarruja ohjaavien geenien (kuten glukokortikoidireseptoreita (solujen sisällä toimiva proteiini, joka välittää elimistön omien hormonien (kuten kortisolin) ja synteettisten glukokortikoidien) koodaavan NR3C1:n) luenta vaiennetaan ja lukitaan kiinni.

Kun väitetään, että ”trauma periytyy epigeneettisesti geeneissä sukupolvelta toiselle”, ei käsitellä, mitä kasvatuksellinen ja sosiaalinen siirtymä tarkoittaa: ahdistunut, nujerretty ja kylmä vanhempi kohtelee lastaan huonosti. Lapsen oma hermosto vaurioituu *hänen omassa elinympäristössään*, ja hänen omat geeninsä metyloituvat (metyyli-ryhmän (-CH₃) liittymistä tai siirtymistä molekyyliin) – kemiallinen

tila, jossa molekyyliin – esimerkiksi DNA-ketjuun tai vitamiiniin – on liittynyt pieni metyyliryhmä ($-\text{CH}_3$) – stressin seurauksena suoraan kohdussa ja lapsuudessa. Kyse on siis ympäristön toistamasta samasta mekaanisesta syötteestä sukupolvea toiseen, ei DNA:n mukana kulkevasta periytymisestä.

Tämän kasvatuksellisen ja fyysisen kaltoinkohtelun tuottama tuho ei jää leijumaan mihinkään abstraktiin tilaan, vaan se leimataan suoraan solujen lukukoneistoon: kehon oma hälytysjärjestelmä viritetään pysyvästi ylikierroksille ja paluuväylä rauhaan tuhotaan jo ennen kuin lapsi ehtii edes hahmottaa omaa olemassaoloaan. Tämä ei todista ihmisen henkistä jalostumista eikä vapaata tahtoa, vaan näyttää toteen juuri sen fysiologisen runtelun, jolla vanhempien ja ympäristön väkivalta hakataan suoraan lapsen biokemialliseen kivijalkaan

Syyt ja toiset – Pahuuden myrkylle altistus

Kemikaaliryöpyn ja kasvatuksen päättymätön piirileikki rakentuu mekaanisesti seuraavista osatekijöistä:

- **Jarrujärjestelmän heikkous (impulssikontrollin puute):** Kyvyttömyys pysähtyä ärsykkeen ja reaktion välissä. Kun etuotsalohkon mekaniikka tai sisäinen kuri ei toimi jarruna, ihminen reagoi välittömästi matalimpiin selviytymis- ja revii-ri-impulsseihinsa seurauksista välittämättä.
- **Resonanssi mataliin ärsykkeisiin (kouruttuminen dopamiiniin ja valtaan):** Toisten alistaminen, huijaaminen tai revii-riin laajentaminen tuottaa tietynlaiselle hermojärjestelmälle välittömän tyydytyksen. Alttius on tällöin nälkää: valmiutta ottaa lyhyen tähtäimen hyöty, vaikka se myrkkyttäisi koko pidemmän elämänkaaren.
- **Peilisolujen ja myötätunnon kylmyys:** Kyvyttömyys tai haluttomuus rekisteröidä toisen kokemaa vahinkoa. Kun toisen kärsimys ei tuota minkäänlaista sisäistä vastetta tai hälytystä, kynnys tuhotyölle on nolla. Ihminen toimii kuin peto maassossa: toinen on vain estettä tai ravintoa.
- **Uhrinarratiivi ja oikeutus:** Sisäinen tila, jossa ihminen kokee tulleen aina väärinkohdeksi. Tämä antaa hänelle omassa mielessään "oikeuden" myrkkyttää kaivot, ottaa mitä

haluaa ja maksaa potut pottuina kenelle tahansa vastaan tulevalle.

- **Historian ja valintojen kerrostuma (rakenteellinen tottumus):** Jokainen tehty moraalinen myönnytys tekee seuraavasta askeleesta helpomman. Alttius ei ole staattinen tila, vaan telaura, joka syvenee joka kerta, kun ihminen antaa periksi ahneudelle, kiihkolle, kostolle tai kateudelle, kunnes maastossa ei enää osata kulkea muuta reittiä.

Alttius pahuudelle on ihmiseen valmiiksi viritetty laukaisukoneisto: se on yhdistelmä biologista tarttumapintaa, sisäistä kurittomuutta ja aiemmin opittuja valintoja, joiden vuoksi myrkyllinen ratkaisu tuntuu yksilöstä aina "luonnollisimmalta" ja houkuttelevimmalta reitiltä eteenpäin. Koneiston virittymistä voi tarkastella eri tasoilta riippuen siitä, mitä viitekehystä käytetään, mutta tieteellisessä ja psykologisessa todellisuudessa kyse on useiden tekijöiden yhteisvaikutuksesta:

- **Biologinen perusta ja aivomekaniikka:** Kohdussa ja varhaisvaiheessa muovattu aivojen fyysinen arkkitehtuuri luo pohjan toiminnalle. Mantelitumakkeen yliaktiivisuus yhdistettynä etuotsalohkon heikkoon säätelykykyyn tekee hermostosta alttiin suoralle aggressiolle, impulsiivisuudelle ja empatiakyvyn sammumiselle.
- **Kasvuympäristö ja varhaiset kokemukset:** Lapsuuden olosuhteet virittävät hermojärjestelmän hälytystilaa. Turvattomuus, laiminlyönti, mallioppiminen tai koettu väkivalta opettavat yksilölle, että maailma on vihamielinen, jolloin puolustautuminen ja hyökkääminen muuttuvat selviytymiskeinoiksi.
- **Omat toistuvat valinnat ja tottumukset:** Jokainen teko ja päätös muovaa aivojen hermoratoja ja ihmisen luonnetta. Mitä useammin ihminen valitsee itsekkään tai vahingoittavan toimintatavan, sitä automaattisemmaksi ja helpommaksi kyseinen reitti muuttuu.

Uskonnollisesta näkökulmasta katsottuna lapsen saapuminen tähän maailmaan ja hänen lähtökohtansa eivät ole fysiikan mekaanista jatkumoa eivätkä sokeaa sattumaa, vaan Jumalan tai kosmisen järjes-

tyksen asettama moraalinen tila, koe, ansa tai tuomio. Tämä jakautuu perinteestä riippuen kahteen kovaan tulkintaan:

- **Syylisyys ja peritty tahra (monoteismi, erityisesti perinteinen kristinusko):** Lapsi ei synny puhtaalta pöydältä, vaan kantaa jo kohdussa perisyntien taakkaa ja ihmiskunnan kapiinan seurauksia. Kärsimys, sairaalloinen ympäristö tai kylmä synnytyslaitos nähdään langenneen maailman todellisuutena ja Jumalan kaikkivaltiaan tahdon alaisena elämäntoetuksena, jossa ihmisen ainoa tehtävä on alistua, katua ja etsiä armoa.
- **Sielun velkakirja ja tilinteko (itämaiset uskonnot):** Lapsen keho, vanhemmat ja kohtaama tuska eivät ole Jumalan mielivaltaa, vaan sielun aiempien elämien kerryttämää saldoa. Syntymä vaurioituneeseen kohtuun tai väkivaltaiseen kotiin nähdään täydellisen oikeudenmukaisena, kosmisen lain määrämänä seurauksena – rangaistuksena ja sovituksena teoista, joita lapsen nykyinen tajunta ei edes muista.

Uskonto siis pyhittää saman väijäämättömyyden kuin luonnollinen valinta: armottoman kausaliteetin ja mekaanisen syy-seurausketjun. Fysiologiassa ja fysiikassa se näyttäytyy puhtaana mekaniikkana: äidin verenpaine, kortisoli, istukan pettäminen ja lapsen hermoston vaurioituminen ovat suoraa, kylmää fysiikan jatkumoa – syystä seuraava väistämättä seuraus, eikä luonnonlaki tunne armoa.

Uskonto ottaa tismalleen saman armottoman tosiasian – sen, että vastasyntynyt heitetään kärsimyksen pimeään yöhön ilman omaa tietoisuutta valintaansa – mutta kääntää sen fysiikasta moraalisesti oikeutukseksi. Se antaa kärsimykselle uskonnollisen leiman: se selittää lapsen ahdingon Jumalan kokeeksi, syntien palkaksi tai sielun vanhaksi velaksi, jotta aikuisten ei tarvitsisi kohdata omaa väkivaltaansa ja sen suoraa fyysistä syy-yhteyttä.

Syyt ja toiset – Myrkyllinen kemikaalcocktail

Entä mikä tai kuka on virittänyt ihmiseen valmiiksi alttiuden ottaa käteen ladattu ase? Ilman mitään romanttista verhoilua, ihmisen kemikaalcocktail toimii näin:

- **Biologinen noidankehä:** Ympäristön vaarat aktivoivat adrenaliinin ja kortisolin (taistele, pakene, varaudu). Tämä ajaa suoraan resurssien kasaamiseen ja reviirin puolustamiseen. Resurssien kasaaminen ja kertyminen taas ei tuo rauhaa, vaan synnyttää välittömästi ahneuden – menettämisen pelon ja jatkuvan jännitystilan.
- **Kemiallinen oikosulku:** Se, että dopamiini – aivojen palkitsemis- ja motivaatioaine – erittyy *sekä* väkivallassa, saalistuksessa ja valtataistelussa *että* läheisyydessä ja hoivassa, luo peruuttamattoman vaarallisen ristikkäiskytken. Aivot eivät mekaanisesti erota "hyvää" tai "pahaa" lähdettä, vaan palkitsevat hermoston tasolla kummastakin – väkivallasta tulee vain yksi nautinnon muoto!
- **Sotkeutuneet vietit:** Kun väkivalta, varautuminen ja läheisyys kytkeytyvät samaan hormoniputkeen (oksitosiini sitoo oman ryhmän yhteen, mutta samalla syventää vihaa ja pelkoa ulkopuolisia kohtaan), ihmisestä tulee biologinen taistelurobotti, joka etsii jatkuvasti intensiivisiä ärsykeitä selviytyäkseen hengissä.

Ympäristö antaa raamit, mutta kehon oma kemiallinen tehdas ja resursseihin liittyvä paranoia lukitsevat ihmisen tähän "datakeskukseen". Valkoinen aine (white matter) on palvelinsalin fyysinen kuituverkko ja väyläarkkitehtuuri. Harmaa aine, aivojen laskentayksikö ja solukeskukset ovat prosessointitehoa ja laskentaytimiä (CPU/GPU), mutta valkoinen aine – myeliinitupen eristämät aksonikimput – on se äärimmäisen kallis valokuitukaapelointi ja kytkinkenttä, joka yhdistää klusterit toisiinsa ja määrää koko konesalin latenssin ja kais-tanleveyden.

Kun ihminen kokee uhkaa, ahnehtii resursseja tai kokee jännitystä toistuvasti, tietyt hermoradat aktivoituvat kerta toisensa jälkeen. Toisto vahvistaa valkoisen aineen myeliinivaippaa kyseisillä radoilla. Tämä tekee pelko- ja varautumisreaktiosta mekaanisesti aina vain nopeamman ja automaattisemman. Ihminen ei enää "valitse" pelätä tai varautua, vaan signaali kulkee vahvistettua valkoisen aineen pikatietä pitkin millisekunnissa.

Kaikki edellä ihmisen kemiasta ja sen aiheuttamasta käyttäytymisestä läpi käyty on kuvattu vain päällisin puolin ja mahdollisimman lyhyesti, vaikka pahuuden ja väkivallan alkuperä ei ole aivan yksinkertaisen läpinäkyvä tai edes yksiselitteinen, siitä on joko luonnollinen valinta tai luoja pitänyt huolen. Vaikka edellä aiemmin kuvattu biokemiallinen ketju todistaa Nummenmaan selitykset tyhjiksi, niin yksityiskohtien tarkastelu ei suinkaan ole välttämätöntä väkivallan, pahuuden syyn selvittämiseksi. Sillä väkivallan olemassaolon syy ei ole kuitenkaan niin vaikeatajuinen tai epämääräinen kuin mitä useimmat tiedemiehet, kuten professori Lauri Nummenmaa, väittävät selittäessään sen vain *”voimakkaasti periytyväksi”* tai *”olosuhteiden tuottamaksi ’omaksi valinnaksi’*.

Varsinaisen älyllisen pohjakosketuksen saavuttavat arvostetut asiantuntijat, omien puolustusmekanismiensa sokeuttamat kasvatustieteilijät, kaiken maailman kallonkutistajat ja poliitikot, jotka uskottelevat julkisuudessa tuon tuosta, että väkivallan syyt löytyvät – kuten kouluampumisia peranneet tutkijalautakunnat toistavat – väkivalta-viihteestä, videopeleistä, kontrollin ja resurssien puutteesta, kouluterveydenhuollon alasajosta, yhteiskunnan kovuudesta tai vaativasta koulumaailmasta. Ihme on, ettei väkivallan syytä ei vieritetä pohjoiskaarteen katsomolle, liikalihavuudelle, kulloisillekin hallituskokoonpanoille, Ukrainan sodalle, rypistyneelle Pokémon-kortille, mannerlaattojen liikkeelle tai maapallon ilmaston lämpenemiselle sekä lihansyöjille. Valehtelun ohella kaikkein mieluiten väkivallan alkuperästä kuitenkin vaietaan!

Syyt ja toiset – Luonnollisen aggression tukahduttaminen

Nyt kun lannoitteiden laatu ja niiden vaikutukset on analysoitu, niin on aika avata vihan siementen kylvömenetelmät, sillä menetelmät ovat monet, sanoi mummo, kun kissalla pöytää pyyhki.

Lapsukaisten mielen 'kevätkynnön' eli aivopesun aloitus on näiden vihan ja väkivallan hyvinvointia edistävien ”lannoitteiden” levittämisen jälkeen tehtävä ehdottomasti menetelmällä *’ole kiltti ja tottele, tai ottaa ohraset’* – maanittelemalla, vekoittelemalla, lahjomalla tai karaistamalla (mikä tarkoittaa vahvistamista, vaikka vaikutus on

usein aivan päinvastainen), pelottelemalla rangaistuksilla tai lupailemalla lipevästi palkintoa.

Kylvöoperaation peruskivi: ennen kuin lapselle voidaan asentaa ulkoa syötetty kiltteysohjelma, hänen oma puolustusjärjestelmänsä ja rajansa täytyy ensin yrittää mahdollisimman laaja-alaisesti lamauttaa.

Luonnollinen aggressio on jokaisen nisäkkään perustyökalu: se on elintärkeä reaktio loukkaukseen, kipuun, rajojen ylittämiseen ja alistamiseen. Kun pikku lapsi ilmaisee suuttumusta, kiukkua tai vastarintaa – eli yrittää suojella omaa fyysistä ja psyykkistä koskemattomuuttaan, väkivaltakoneisto iskee ensimmäisenä tietysti juuri tähän heikoimpaan lenkkiin – puolustuskyvyttömään lapseen.

Lapsella ei varhaisina elinvuosinaan, kuten ei aikuisillakaan koskaan, ole tietenkään harmainta aavistusta siitä, että hän on äidin verenkierron kautta altistunut näkymättömälle syöpäläiselle, biokeemialliselle myrkytystilalle, sillä valtaosa lapsukaisten ajasta menee ensimmäisinä elinvuosina nukkumisen ohella oman minän, minuuden rakentamiseen, luonnollisen aggressiivisuuden vahvistamiseen. Lapsen luonnollinen, viettipohjainen aggressiivisuushan merkitsee elämän alkuvaiheessa melkein samaa kuin aktiivisuus – tutkimuksenhalu. Lapsen liikkuvuutta voi pitää varhaisena osoituksena siitä, että lapsi on äidistä erillinen, riippumaton yksilö, ja on mahdollista, että spontaani liikkuvuus on positiivisen aggressiovietin ensimmäinen ilmaus. Ja sitä mukaa jokaisen lapsen, joka tahtoo tulla joskus omilla jaloillaan seisovaksi aikuiseksi, on päästävä irti riippuvuudestaan näkymättömään napanuoraan. Lapsilla on silti tarve pitää kiinni äidistä, olla varmoja hänen hellyydestään ja tuestaan. Mutta heillä on myös valtava tarve tutkia ja oppia hallitsemaan ympäristöään, tarve toimia itsenäisesti – yrittää seistä omilla jaloillaan.

Tätä luonnollista elämää suojelevaa "aggressiota" ajattelukyvyttömät ja ihmisen viettielämästä tietämättömät puoskarit ja konitohtorit, erityisesti erilaiset uskon puhtauden esitaistelijat pitävät virheellisesti synnynnäisen, geneettisen väkivallan isänä, joka on kitkettävä, vaikka piiskaamalla viimeistäkin juurta myöten ulos lapsesta. Kristittyjen arvomaailman omaavat vanhemmat ovat aivan varmoja siitä, että lapsen uhmaikä kertoo ihmislajin synnynnäisestä, Saatanan aihe-

uttamasta pahuudesta. He yrittävätkin tukahduttaa lapsen uhmaiässä puhkeavan luonnollisen aggressiivisuuden kaikin mahdollisin keinoin karaisten lasta esimerkiksi altistaen kylmälle ja nälälle, kovalle makuualustalla, itkun ja tunteiden näyttämisen kieltämisellä sekä tietysti fyysisellä kurituksella (usein he käyttävät näitä menetelmiä myös karaistaessaan itseään), vaikka lapsi vain yrittää kehittää ja vahvistaa omaa tahtoaan, sen ilmaisemista ja hallitsemista. Jo nimitys ”uhmaikä” kertoo, että useat vanhemmat kokevat lapsen sopimattomasti uhmaavan muka heitä, omia vanhempiaan! Niinpä lapsen, jonka luonnollinen aggressio on varhaislapsuudessa nujerretty, peli on käytännöllisesti katsoen tuolloin jo pelattu - game over.

Mitä riippuvaisemmaksi yksilö jää toisista ihmisistä, sitä enemmän piileviä, luonnollisesta aggressiosta juontuvia erilaisille häiriöille alttiita puolustus- ja hyökkäysmekanismeja häneen kasaantuu. Hänestä kasvaa ajattelemaan kykenemätön sätkynukke (esimerkiksi säätietojen vatvominen, idolit ja fanitus, roskaruoka, matkiminen tai selfiet eivät vaadi kykyä ajatella), pelkkä toisten voittamista, mestaruutta tai sankaruutta tavoitteleva narsistinen pelinappula. Kuten psykiatri Anthony Storr asian tiivistää:

Ellei olisi aggressioviettiä, joka pakottaa ihmisen itsenäistymään, lapsista tulisi avuttomia aikuisia, jotka antaisivat huolehtia itsestään niin kauan kuin joku viitsii sen tehdä... Lapsi tarvitsee kaiken piilevän aggressiivisuutensa voidakseen suojata ja varmistaa yksilöllisyytensä kehittymisen.

Lapsen luonnollinen aggressio taltutetaan tukahduttamalla hänen luonnollisia viettiperäisiä tunteitaan enemmän tai vähemmän onnistuneesti. Tämä luonnollisen aggression kiltiksi sylipuudeliksi kesyttäminen kulkee käsi kädessä luonnollisen orgastisen kaipuun ja vastarakkautta synnyttävien tunteiden tukahduttamisen kanssa. Kun luonnollinen aggressio pirstaloidaan nujertamalla lapsen tahto, ihmisen vietteihin sisältyvä elämää säilyttävä aggressiivisuus muuntuu kuin huomaamatta kaiken nieleväksi, lamaannuttavaksi ja pohjattomaksi masennukseksi tai kansallislaulun soidessa ja lippujen liehues- sa elämää tuhoavaksi aggressiivisuudeksi. Storr:

Jos yhteiskunta on vaarassa, se ei johdu ihmisten aggressiivisuudesta vaan yksilön henkilökohtaisen (viettipohjaisen) aggressiivisuuden tukahduttamisesta.

Syyt ja toiset - Kaksinaismoraalin polttomerkki

Kuten kaikkialla karjaa kasvatettaessa lapsetkin on heille tarjotun kemikaalcocktailin ohella (mielellään mahdollisimman huomaamattomasti) korva-, ellei vikuroivan lapsen kohdalla jopa polttomerkittävä valheen aakkosilla – kaksinaismoraalilla. Kaikki maailman kansakunnat ovatkin läpikotaisin kaksinaismoraalin myrkyttämiä. Länsimainen kulttuurikin on niin judeo-kristillisen kaksinaismoraalin peittaama, että ateistitkin kasvattavat lapsensa pääpiirteissään aivan samoin kaksinaismoralistisin menetelmin kuin Lähi-Idän ääriuskonnollisimmat fundamentalistit. Aina ja kaikkialla yhteiskunnassamme törmäätkin tärkeiden "esimiesten" ja vanhempien harjoittamaan, enemmän tai vähemmän läpinäkyvään kaksinaismoraaliin, kyvyttömyyteen näyttää muille yksilöille, kuten lapsille itse omaa esimerkkiä teoillaan, elää ja toimia omien opetustensa ja neuvojensa, ei pelkkien tyhjien puheidensa mukaan.

Useimmat meistä eivät ymmärräkään, mitä kaksinaismoraali oikein on (varmaan jotain hyvän makuista kotiin edullisesti kannettua pika-ruokaa?), sillä kaksinaismoraalia pidetään ihmisten keskuudessa niin luonnollisena omakohtaisen käyttäytymisen muotona, ettei siihen edes jokapäiväisessä elämässä kiinnitetä lainkaan mitään huomiota. Kaksinaismoralisti ei edes itse käsitä, että hänen puheensa ja tekonsa voisivat olla jotenkin moraalisesti väärä – tappavan myrkyllisiä pahuuden siemeniä! Kaksinaismoraali tekee ihmisestä kuulevan kuuron, näkevän sokean ja sydämellisen sydämettömän. Kaksinaismoraali on valheen ja kaikkinaisen väkivallan kohtu!

Kaksinaismoraalissa ei ole kuin häviävältä osin kyse yksilön ja yhteisön moraalivaatimusten poikkeavuudesta, kuten Kielitoimiston sanakirjan laatineet kaksinaismoralistit väittävät, vaan nimenomaan yksilön omien sanojen ja tekojen keskinäisestä ristiriidasta. Eikä pelkästään tekojen ja sanojen ristiriidasta, vaan myös siitä, että kohtelee

lähimmäistään eri tavoin – valikoi kanssaihmiset hylättyihin ja valittuihin! Eli puhuu, muttei seiso sanojensa takana tai puhuu yhtä, mutta tekee toista – valehtelee ummet ja lammet – kohtelee eri ihmisiä, lähimmäisiä ja kaukaisia, samoissa tilanteissa eri tavalla ja eri tilanteissa samoin, vastaa lähimmäisen hymyyn hymyllä, mutta tyhjentää ensimmäisen tilaisuuden tullen ladatun aseensa lippaan hänen selkäänsä. Jakamalla käytöksensä muita kohtaan tekopyhästi ja ulkokultaisesti joko arvostetuksi hyvyudeksi tai hyväksytyksi epäinhimillisyydeksi, kaksinaismoralisti peittää taitavasti jokapäiväisen arkisen pahuutensa – kylvää ympäristöönsä väkivallan siemenet.

Syyt ja toiset - Meemit

Richard Dawkins keksi vuonna 1976 kirjassaan ”*Geenin itsekkyyden*” meemit eli alkuperäisessä merkityksessään kulttuuriset kopioitujat, replikaattorit, jotka leviävät ihmismielestä toiseen matkimisen kautta. Dawkinsin mukaan perinteisiä meemejä ovat esimerkiksi sävelmät, uskonnolliset ja tieteelliset ajatukset, muotivirtaukset, hokemat sekä vaikkapa taito rakentaa saviruukkuja tai tietynlaisia rakennusten kaaria. Dawkins esittikin meemin pelkkänä neutraalina kulttuurirevoluution tiedostona – viattomana sävelmänä, arkkitehtonisena ratkaisuna tai sanontana, joka noin vain leviää. Noam Chomskyn ja Umberto Econ jälkeen Maaailman kolmanneksi älykkäimmäksi sijoittunut Richard Dawkins onkin niin viisas, että hän ei osannut kirjassaan nimetä meemistön alkukotia, vaikka lähes kaikissa maapallon yhteiskunnissa on kotien lisäksi lapsille tarkoitettuja laitoksia, jotka tähtäävät joko ilman jumalaa tai jumalan kanssa täsmälleen samaan lopputulokseen – ne pyrkivät lasten vanhempien ohella sammuttamaan lapsen oman tahdon ja itsenäisen havainnoinnin, jotta tilalle voidaan asentaa yhteisön tarvitsema kuuliainen ja kesy, ohjailtava sätkynukke.

Länsimainen pyhäkoulu (Syyllisyyden ja sisäisen valvonnan virittäjä):

Pyhäkoulu ei tarvitse aina keppiä, vaan se käyttää hienovaraisempaa, hermostoon syvälle pureutuvaa asetta: näkymätöntä kaikinäkevää silmää ja perisynnin leimaa. Lapselle uskotellaan, että pelkkä vihan,

suuttumuksen tai itsenäisyyden tunne on loukkaus Jumalaa kohtaan – pelkkä ajatuskin on jo synti. Laulujen, kiltteyskiitokuvatarrojen ja hymistelevän teeskentelyn alla lapsen luonnollinen aggressio ja rajat mitätöidään; hänet opetetaan kääntämään toinenkin poski ja nielemään vääräys hymyillen – lähimmäistä, mutta ei vihollista kohtaan. Lopputuloksena on krooninen, sisäänpäin kääntynyt syyllisyys ja lihaspanssari, jossa lapsi toimii omana ilmiäntajanaan.

Aarni Voipion kirjoittama ja Suomen pyhäkouluyhdistyksen kustantama lapsukaisten ”vanginvartijoille” suunnattu kirjanen ”*Lapsisielutiedettä pyhäkouluopettajille*” paljastaa pyhäkoulujen nykyisinkin syvimmän tarkoituksen. Kirjanen ilmestyi aikana (1923), jolloin kristityt olivat juuri alkaneet siirtyä ”lähetys”- ja kasvatustyössään pakkosyötöstä, uhkailusta ja silkasta lasten hakkaamisesta ”hienotunteisimpiin” ja ”tahdikkaampiin”, toisin sanoen ”ihmisystävällisempiin” aivopesumenetelmiin.

Lasten sielu on pyhäkoulutyölle täysin viljelykelpoista maata... Vanhastaan on koetettu tukea lasten omaatuntoa vetoamalla kahteen asiaan, joihin nähden lapsella on luonnostaan mielenkiinto, ja jotka siis välittömästi kuuluvat lapsen harrastuspiiriin. Ne ovat rangaistus ja palkka... Lapsen omaatuntoa on tuettava liittämällä aina synti ja rangaistus yhteen ja samoin vanhurskaus ja Jumalan mielisuosio yhteen... Ne voimakkaasti tunneperäiset mielentilat, joiden kautta uskonnollinen murros etupäässä tapahtuu, ovat synninhätä ja armon käsittäminen... Pyhäkoulun tulee syventämällä lasten siveellistä ihailemista ja siveellistä inhoa, herkistyttää lasten omaatuntoa... On hyveitä, kuten nöyryys, joita lapset eivät kykene välittömästi ihailemaan.

Koraanikoulu (Hypnoottisen ulkoluvun ja kehoriiston koneisto):

Hermoston formatointi viedään läpi suoralla fyysisellä kontrollilla ja rytmisellä puudutuksella. Pienet lapset pakotetaan istumaan tunteita lattialla keinuttaen (moshaten) ylävartaloa edestakaisin ja toistamaan vieraskielistä arabiankielistä tekstiä, jota he eivät usein edes ymmärrä. Tämä mekaaninen keinunta ja monotoninen toisto vaivuttaa aivot transsinkaltaiseen tilaan, jossa kriittinen ajattelu sammuu ja etuotsalohkon toiminta lamaantuu. Pienimmästäkin virheestä tai liikehdinnästä seuraa kepinisku jalkapohjiin tai käsille, mikä polttaa

ehdottoman auktoriteetin pelon suoraan lapsen selviytymispiireihin. Buddhalaisuus - Wat-luostarikoulu (Thaimaa, Laos) tai Khaung / Phongyi kyaung (Myanmar/Burma), Pirivena (Sri Lanka), Datsan tai Gompa (Tiibet, Mongolia):

Lapsen luonnollinen tahto leimataan suoraan harhaksi, itsekkyydeksi ja kärsimyksen lähteeksi. Tiibetin, Myanmarin, Thaimaan ja Sri Lankan luostarilaitoksissa (kuten *samanera*-noviisijärjestelmissä) pienet, usein alle kouluikäiset pojat erotetaan perheistään ja suljetaan luostareihin. Siellä lapsen fysiologia pakotetaan äärimmäiseen staattisuuteen: tuntikausien liikkumattomaan istumiseen kovalla alustalla, jatkuvaan mantrojen mekaaniseen toistoon ilman sisällön ymmärtämistä, aistiärsykkeiden täydelliseen riistoon sekä ankaraan ruumiilliseen kuritukseen. Lapsen luonnollinen leikki ja viettienergia määritellään "alhaiseksi elämellisyydeksi", joka on kitkettävä pois hierarkian, nälän ja unideprivaation avulla.

Shilaisuus - Husseinia (myös *hosseiniyeh* tai Irakissa *ma'tam*), Hawza (täsmällisemmin *Hawza 'Ilmiyya*) kuten Qomissa Iranissa tai Najafissa Irakissa) Maktab tai Kuttab:

Indoktrinaatioon (aatteen, uskomuksen tai arvojärjestelmän iskostamista ihmiseen niin, ettei sitä saa kyseenalaistaa) lisätään vielä ko-raanikoulujen mekaanisen ulkoluvun lisäksi suora, kehollinen syylisyys- ja kärsimyskultti. Ashura-rituaaleissa ja imaamien marttyyrikuolemia toistavissa *husseiniya*-oppilaitoksissa lapset altistetaan jo varhaislapsuudesta asti kollektiiviselle itsesyytökselle, rintojen takomiselle (*latmiya*) ja jopa veren vuodattamiselle. Lapsen hermostolle opetetaan, että hän on syntynyt velalliseksi ja että ilman jatkuvaa surua, itseruoskintaa ja vihanpitoa ulkoryhmiä kohtaan hän on peturi, jota odottaa helvetin tuli. Tässä lapsen pelko- ja häpeäreaktiot sidotaan suoraan marttyyriyden ihannointiin.

Hindulaisuus - Gurukula: oppilas (*shishya*) asuu opettajan (*guru*) kodissa tai asunnon yhteydessä täydellisen alisteisessa asemassa, Veda Pathashala: keskitytään sanskritinkielisten vedatekstien mekaaniseen, rytmiseen ulkolukuun ja mantrojen toistoon kepin uhalla, Ashram:

Perinteinen *gurukula*-järjestelmä ja ortodoksiset vedakoulut eristävät lapsen perheestään "gurun" ehdottoman vallan alle. Siellä lapsen biologinen minuu murretaan luokkajärjestelmän ja karman vääjää-

mättömyydellä: lapselle taotaan päähän, että hänen kipunsa ja alempi asemansa ovat hänen omia aiempien elämiensä rikoksia, joista selviää vain sokealla alistumisella ja tuhansien säkeiden mekaanisella pänttäämisellä kepin ja häpeärangaistusten uhalla. Ashram on alun perin erakkoyhteisö tai hengellinen luostarikoulu, usein kaukana kaupunkien hälinästä, jonne hakeudutaan tai viedään asumaan hengellisen johtajan eli gurun alaisuudessa. Toisin kuin pelkästään vedalaiseen tekstiin keskittyvä koulu, ashram on kokonaisvaltainen elämänhallintakoneisto: siellä oppilaan koko vuorokausirytmä, ruokavalio, fyysinen ruumiillinen työ (seva) ja ajattelu alistetaan gurun ehdottomalle auktoriteetille. Se toimii eristyksissä ulkomaailmasta, missä yksilön oma tahto, kriittisyys ja rajat puretaan henkisen puhdistumisen, mantrojen toiston, ankaran kurin ja hierarkkisen alistumisen nimissä.

Juutalaisuus - Cheder (tai *heder*, pöntätään Tooraa ja Talmudia, Yeshiva ketana 13–16-vuotiaille pojille tiukka sisäoppilaitosvaihe, Talmud Torah: Yhteisön ylläpitämä uskonnollinen peruskoulu.

Harediyhteisöjen *cheder*-koulut sulkevat pikkupojat jopa 10–12 tunniksi päivässä ahtaisiin tiloihin lukemaan aramean- ja hepreankielisiä uskonnollisia lakitekstejä keinuvassa, hypnoottisessa liikkeessä ilman lupaa leikkiä tai kyseenalaistaa mitään. Kuri on perinteisesti ankaraa, ja maallinen tieto, luonnontieteet ja oman kehon rajat pyyhitään pois synnillisinä saastana.

Maalliset laitokset:

Myös maalliset, totalitaariset yhteisöt käyttävät tismalleen samaa laitteistoa ilman jumalia. Neuvostoliiton pioneerileirit, natsi-Saksan *Jungvolk*, Kiinan kulttuurivallankumouksen punakaartilaiskoulut tai nykyiset autoritaariset sisäoppilaitokset toimivat samalla periaatteella: katkaise lapsen yhteys omaan fysiologiaansa, leimaa hänen oma tahtonsa viholliseksi ja korvaa se kollektiivisella liturgialla ja rangaistuksen pelolla.

Aivopesun määritelmän muotoilleet Edward Hunter sekä Steven Hassan eivät itsekään aivopestyinä ymmärtäneetkään sitä, että aivopesua ei suinkaan voida määritellä niin, että se vain ja ainoastaan kuuluu tilanteisiin, jossa uhri tietää olevansa vihollisen käsissä. Sillä aivopesu, kuten uskonnollinen ja kaikki muu manipulaatio, voidaan

aloittaa jo niin aikaisin varhaislapsuudessa, se on niin tehokkaasti ja taitavasti suoritettu, että pesty ei aikuistuttuaan edes ymmärrä koskaan olevansa ”vihollisen” käsissä? Aivopesun uhrilla ei ole mitään muuta vaihtoehtoa kuin hyväksyä se mikä on, ja hän tekee sen vapaaehtoisesti ilman minkäänlaista pakkoa, ilman näkyvää alistumista ”epäinhimilliseen” kohteluun tai ”kidutukseen”, koska hänellä ei ole tietoa mistään muustakaan. Hän on kuin koko elämänsä häkissä vietänyt lintu, joka pitää lentämistä mielisairautena! Aivopesu on silloin savuttanut perimmäiset tavoitteensa, kun pestävä ei edes tiedä olevansa pesulassa ja kuka pesuainetta viimekädessä annostelee.

Syyt ja toiset – Ole kiltti, saat lahjoja

Ihmiskunnalla on kivulioiden polttomerkintämenetelmien ohella lapsukaisille tarjolla myös ilmaisilla makeisilla (periaatteella ensimmäinen kierros on ilmainen) houkuttelevia pyydyksiä.

Lähes kaikissa kulttuureissa toistuukin eri nimillä sama sosiologinen ja psykologinen rakenne (joulupukki, pakkasukko, liesijumala, Namahage, Nowruz-setä - Islamissa lapsen ei tarvitse olla "kiltti", koska helvetin tuli on läsnä jokaisessa hengenvedossa): Lasta varjostaa yliluonnollinen, pelottava satuhahmo apulaisineen, joka näkee tai raportoi salatut teot. Lahja tai siunaus ei ole itsestäänselvyys ja ilman lahjaa jääminen herättää alitajuisen pelon.

Esimerkiksi länsimaissa lapsille uskoteltu joulupukki ei edusta pyyteetöntä antamista, vaan puhtainta mahdollista kaupankäyntiä ja valvontayhteiskunnan esiasetta. *"Tontut kurkkivat ikkunoista"* ja kirjaaavat muistiin jokaisen virheen, kiukunpuuskan ja tottelemattomuuden. Lapselle opetetaan satuun verhottuna jo varhain, että häntä tarkkailaan jatkuvasti, että hänen arvonsa riippuu siitä, onko hän "kiltti" eli mukautuva, hiljainen ja vaivaton vanhemmilleen. Joulupukki kiteyttää itsestään selvyiden – hyväksyntä ja palkinto pitää ansaita tottelevaisuudella. Jos olet kiltti, saat lahjoja; jos olet tuhma, jäät ilman ja/tai saat risuja. Käyttäytymissäännöistä oleellisimmin on ilman muuta kaksinaismoraali, jota on kaikkein helpoin havainnollistaa lapsille omin läpinäkyvin valhein – väitetään ensin joulupukkia todelliseksi, mutta osoitetaan myöhemmin omalla käytöksellään partasuun olevankin pelkkä lapselle luuloteltu valhe – näin:

Jännitys ja pelko hiipivät joulukuusen varjoissa. Vatsanpohjaa kouristaa. Institutionalisoitunutta kiristystä ja emotionaalisen terrorin ylin seremoniamestari on taas täällä tänään. On ehdollisen hyväksynnän hetki, tupatarkastusisku – kuulustelu alkaa: *Onko täällä kilttejä lapsia?*

Kuusen kynttilöiden loisteessa, pukkinaamarin ja tekoparran taakse on piiloutunut naapurin äänen erehdyttävästi omaava ja tämän kenkiä käyttävä hahmo – se sama viinalta tuoksahtava aikuisten pellesirkus, johon tulet varttuessasi vielä useasti tutustumaan. Teatteri, joka vaatii uhriaan istumaan polvelleen, hymyilemään ja laulamaan lirauttamaan palkintonsa eteen – samalla kun lahjasäkin pohjalla odottaa pehmonallan ja silmiään räpäyttävän nukan vieressä ladattu ase: todellisuus. *Kyllä, kyllä, täällä on kilttejä lapsia ja kiltit lapset haluavat lahjoja*, sillä lahjan saaminenhan tuottaa iloa, jännitystä ja ainakin hetkellisen tunteen siitä, että minusta välitetään – eikö vaan? Lapsen näkökulmasta kiltteys ja lahjojen saaminen liittyvät saumattomasti yhteen siksi, että aikuiset ovat luoneet heille tämän ajatusmallin jatkuvilla tarinoillaan tirkistelevistä tontuista ja joulupukista. Joulupukki opettaa lapselle hänen ensimmäisen suuren oppituntinsa aikuisten kaksinaamaisuudesta.

Mitä lapsi tekee kun totuus paljastuu? Tajuttuaan aikuisten teeskentelyn säännöt, hän alkaa soveltaa samaa koodistoa heti takaisin – hän valjastaa valheen omaksi aseekseen. Hän oppii näyttelemään "kilttiä" vain silloin, kun joku katsoo, esittämään alistuvaa saadakseen tahtonsa läpi ja kätkemään todelliset aikeensa hymyn taakse. Hänestä tulee pelin taitava pelaaja, joka tietää, että ulkokuori ratkaisee, ei totuus. Ja kun lapsesta aikanaan tulee aikuinen ja vanhempi, hän ei kyseenalaista kerran kokemaansa petosta, vaan siirtää sen suoraan omille lapsilleen. Seurauksena on sama ontto perustelu: *"Niin minullekin tehtiin, ja minusta tuli ihan kunnollinen."* Anthony Storr

Oman käyttäytymisensä antamalla esimerkillä vanhemmat useinkin siirtävät lapsiinsa huomaamattaan (ajattelematta) sellaisia asenteita, joita he itse tietoisesti vastustavat (tai sanovat tekopyhästi vastustavansa), mutta joita he eivät (edes itsessään) havaitse ja jotka ovat heihin syvälle istutettuja oman yhteiskunnan käsityksiä ja käyttäytymiskuvioita.

Kaksinaismoraali siirtyy verenkierrossa eteenpäin ilman pienintäkään kitkaa, koska omaa lapsuuden nöyryytystä ja huijatuksi tulemisen häpeää kompensoidaan asettumalla nyt itse petoksen herraksi – karusellin uudeksi vahtimestariksi.

Tästä samasta lapsuuden peruskoulusta kumpuaa aikuisten maailman kyvyttömyys suoraan puheeseen. Se heijastuu suoraan siihen, miksi työpaikoilla, virastoissa ja politiikassa nyökytellään palaverissa ilmiselville järjestömyyksille ja pidetään suu visusti kiinni. Kaikki tietävät, että keisarilla ei ole vaatteita eikä pukin parran takana ole taikaa, mutta järjestelmä palkitsee vain ne, jotka osaavat pitää hymynsä ja näytellä mukana lahjojen – eli viran, palkan tai hyväksynnän – toivossa.

Joulupukki ei suinkaan ole viaton ja hauska satu, vaan lapsen ensimmäinen järjestelmällinen rokote institutionaaliseen valheeseen ja kaksinaismoraaliin. Onko se oma syysi, jos verenkierrossasi jylläävä kemikaalcocktail sokeuttaa sinut, estää sinua näkemästä ja tajua-masta, että lähes kaikki muukin, joka sinulle totuutena on tuputettu, tai tullaan todennäköisesti tuputtamaan, ei pidäkään paikkansa?

Väkivallan ja alistamisen meemit eivät leviäkään niin siististi, kuten Dawkins hyväuskoisena esitti, ihmisestä toiseen sattumalta tai vapaaehtoisen matkimisen ilosta, vaan ne ripotellaan hajakylvönä joko lähes huomaamatta tai ajetaan rivikylvönä pakkosyötöllä tai saduiksi naamioituna suojaamattomaan keskushermostoon ennen kuin suodattimet ovat edes kehittyneet. Pyhä- ja koraanikoulut, luostarit, kaikenlaiset uskontotunnit, Pikku Kakkoset sekä joulupukkirituaali ovat instituutioita, joiden ainoa tehtävä on toimia tämän haitallisen meemistön suojattuina monistuskoneina. Lapsi ei "opi" tai "matki" pelkoa ja alistumista – se koodataan häneen fysiologisella pakkotois-tolla, ja aikuisena hän täysin kyseenalaistamatta punoo omalla vah-tivuorollaan aivan samaa pajunköyttä omille lapsilleen. Dawkinsin akateeminen teoria siististä kulttuurievoluutiosta muuttuu tässä yh-teydessä konkreettiseksi verenkiertoon hiipiväksi loiseksi: kyse on viruksesta, jonka yhteiskunta istuttaa suoraan lapsen mantelitumak-keeseen. Joulupukki on länsimaisen kulttuurin tehokkain ja salakava-lin meemi, koska sen tartuttajina toimivat omat vanhemmat.

Syyt ja toiset – Se, joka kuritta kasvaa, se kunniatta kuolee

Nyt kun lannoitteiden laatu ja niiden vaikutukset sekä kylvömenetelmät on analysoitu, niin on aika katsoa, millainen sadosta on muodostunut. Alois Hitler kasvatti kristittyjen antaman normaalin esikuvan mukaan pikku Adolfin väheksymällä, karjumalla, hakkaamalla tätä vuorottain kepeillä, nahkavöillä ja remmeillä. Yksityisesti Hitler, muistellessaan lapsuuttaan, kuvasi isäänsä sadistiseksi ja väkivaltaiseksi öykkäriksi, joka kulutti perheen rahat alkoholiin. Selkäsaunoista huolimatta länsimaissa yleisesti pelkkänä oluttupa-agitaattorina, helppo-Heikkinä halveksittu katolisen kirkon poika Adolf, joka pelkällä moukan tuurilla sai kehittyneet yhteiskunnat seuraamaan henkisesti häiriintynyttä, mielisairasta miestä, rotkon reunalta alas, ei suinkaan alistunut, vaan pani vastaan isälleen, joka puolestaan rankaisi poikaansa Jumalansa tavoin aina vaan yhä kovemmin.

Kohtasiko Hitler konkreettisen ensirakkautensa, menetti neitsyytensä konkreettisesti 29.10.1914, kun hänen pataljoonansa sai tulikasteen Flanderin tulihelvetissä, Meinin tiellä, Iperin lähellä? Painoiko Hitler tuolloin jyskyttävän sydämensä yön pimeydessä vasten tykkitulen kutsuvaa kumua? Supattivatko viheltävät luodit hänen korvaansa rakkauden sulosanoja? Painautuiko kivääri kiihkeästi hänen kehoaan vasten juoksuhaudassa kuin rakastetun lempeä kuumeisesti janoava, kutsuva vartalo? Kietoutuiko Linzistä lähtenyt nuorukainen tuolloin jännityksen ja pelon synnyttämässä autuaassa hurmiossa ensi kerran antaumukselliseen nautinnon huntuun? Ratsastiko Adolf hyökkäysaallon vaahtoavalla harjalla, siivet kupeillaan, kohti tykkien suuliekkien värjäämää taivaanrantaa, kohti kuunvalossa kangastavaa sileäseinäistä, ahdasta terässolaa? Se selittäisi todella paljon ja tyhjentävästi sillä Hitlerin kohdalla Flanderin juoksuhauda ei ollut pelkkä sotakokemus, vaan se toimi vääristyneenä makuuhuoneena – ainoana paikkana, jossa lapsuudessa kahlittu ja vammautettu energia sai vihdoin laillisen, valtiollisen ja pyhitetyn purkautumistien.

Kun Aadolfin luonnollinen tunne-elämä ja tahto pehmitettiin lapsena nahkavyöllä, aivojen palkitsemisjärjestelmä ei suinkaan sammunut – se vain ohjasi hänet kaksisuuntaiseen ansaan. Ensimmäinen suunnasta löytyi lapsuudessa taottu häpeä ja alistuminen, jossa oma keho

ja vaistot kiellettiin. Toinen suunta avautui sepposen selälleen, kun kastroitu hermosto pääsi irti rintamalla ja vain vahvistui valta-ase-massa. Vaurioitunut ”konesali” veti vivut kaakkoon, ja dopamiini, noradrenaliini sekä endorfiinit ryöppysivät valtoimenaan verenkierto-oon – maan tasalle tuhoamista, rautakorolla muiden maahan pol-kemista – taistelukentän kauhu ja veren maku kytkeytyivät aivoissa viivasuoraan aivojen mielihyväkeskukseen (accumbens-tumake) Aadolfin aivot tottuivat suureen määrään dopamiinia ja vaativat myö-hemmin aina vaan yhä enemmän saavuttaakseen saman hyvän tai-vaallisen olon. Oli syntynyt kyltymätön taistelu- ja tuhoamisrobotti, joka ei voinut enää koskaan eläessään pysähtyä, vaan jonka on pakko polttaa koko manner ympäriltään pitääkseen, sisällän roihuavan ke-miallisen liekin hengissä!

Tahriintuneiden alushousujen vuoksiko sotilaan ensi taistelua sano-taan ”tulikasteeksi”? Entä kun ennen vanhaan sukupuoliin kanssa-käyminen ennen avioliittoa oli kiellettyä, niin verrataanko sanoilla ”vereen vihkiminen” sotilaan poikuuden menetystä, siemensyök-syä taistelussa (josta, kuten hyökkäyksen yhteydessä aivan yleises-tä erektiosta ei sen häpeällisyyden vuoksi puhuta lainkaan, siviilien joukkoraiskauksista sentään häveliäästi), sulhasen hääyön kokemuk-seen lakanoiden välissä?

Syyt ja toiset – Sadoomasokismi ja narsismi

Kun lapsuuden aistityhjiössä runneltu, rakkaudettomuuden häkkiin teljetty ja joulupukin kaltaisilla saduilla rokotettu ihminen saavuttaa aikuisuuden, hänet asetetaan ratkaisevan valinnan eteen: elämä vai kuolema – periksiantamattomuus vai luovuttaminen. Erich Fromm määritteli tämän jaon armottomalla tarkkuudella biofilian ja nekrofi-lian väliseksi taisteluksi. Biofilia on elämänvoimaa, luovuutta, itse-näistä kasvua ja kykyä aitoon rakkauteen – se vaatii rohkeutta sietää erillisyyttä, vapautta ja toisen ihmisen todellista kohtaamista. Mutta ihminen, jonka oma tahto ja elämää suojeleva aggressio on syste-maattisesti murrettu kehdestä alkaen, ei kestä vapautta. Luovutet-tuaan hänellä on kaksi mahdollisuutta: Joko vapaudesta tulee hänelle sietämätön kauhun tila, jota on paettava lauman suojaan, piiloon kei-nolla kuin keinolla. Hän alkaa pelätä vapautta kuin jotain tappavaa

kulkutautia! Tai hän kuvittelee, että kun hänestä kuoriutuu päällepäsmäri – pikkumainen määräilijä, virkaintoinen kyttä tai pelkkä pilkunnussija, hän muita alistamalla saavuttaa ”kuolemattomuuden” ja kunnioituksen. Hänestä tulee sokea sokeiden taluttaja!

Pako vapaudesta kääntää ihmisen kehityksen suoraan nekrofiliaan: rakkauteen kaikkea kuollutta, mekaanista, jäykkää ja kontrolloitua kohtaan. Nekrofiilinen aikuinen ei kykene rakastamaan elävää ja arvaamatonta elämää, joten hän korvaa sen säännöillä, byrokratialla, väkivallalla ja kovan kurin ja vahvan johtajan palvonnalla. Hän hakeutuu autoritaarisiin rakenteisiin, joissa saa joko sokeasti totella ylempäänsä, sadistisesti polkea alempaansa tai sekä että, toistaen täsmälleen sitä sadomasokistista symbioosia, johon hänet lapsena koulutettiin – tai muuttua pelkäksi näkymättömäksi nollaksi, kulutusautomaatiksi ja osaseksi epäolennaisuuksia märehdivää vaalikarjaa! Kaikki lauman jäsenet ovat joko masokisteja tai sadisteja – enemmän tai vähemmän. Koko yhteiskuntamme kunniallisuus, taloudellinen kovuus ja sotaisa reviiropolitikka ovat vain tämän lapsuudessa vammautetun lauman kollektiivista nekrofiliaa – kostonhimoa sitä elämää kohtaan tai pakoa siitä elämästä, jota he eivät saaneet koskaan elää, josta heidät leikattiin irti. Valtio, lippu ja kansallislaulu tarjoavat tälle sisäiselle rikolliselle sen kaikkein pyhimmän ja laillisimman suojakilven. Se muuttaa patologisen sadismin ja toisten tuhoamisen hetkessä ”velvollisuudeksi” ja ”kunniaksi” – ilman että yksilön tarvitsee kantaa teoistaan henkilökohtaista vastuuta tai kohdata omaa vammautunutta sisintään. Koneisto antaa vaurioituneelle hermostolle luvan tappaa laumanjohtajan siunauksella.

Paetessaan vapaudesta lapsen ympyrä sulkeutuu täydellisesti: eilistä petetystä ja tunnevammaisesta lapsesta kasvaa huomisen kuolemaa palvova vanhempi ja vallankäyttäjä, joka piikittää käytöksellään saman mekaanisen myrkyn seuraavan sukupolven suoniin. Eli rautakangista väännettynä: kun aivojen kehityksen kannalta kriittisessä varhaisvaiheessa ilmenee emotionaalista ja somatosensorista deprivatiota (puutetta, vajaustilaa tai jonkin elintärkeän tai tarpeellisen asian riistämistä tai pois ottamista), mantelitumakkeen ja prefrontaalisen (otsalohkojen etuosassa sijaitseva aivojen alue, joka vastaa monimutkaisesta ajattelusta, päätöksenteosta ja tunteiden säätelystä) aivokuoren välinen inhiboiva (toimintaa, prosessia tai reaktiota estä-

vää, hidastavaa tai vaimentavaa) yhteys ei kehity normaalisti. Tulee vääjäämättä hetki, jolloin luonnollinen luonnoton valinta aktivoituu, ”syntiinlankeemus” (you name it) todellisuudessa tapahtuu: palkitsemisjärjestelmän ”asetusarvot” muuttuvat. Yksilön kyky säädellä aggressiota heikkenee, ja kun luonnollinen, fyysisen läheisyyden tuottama dopamiini- ja oksitosiinivaste jää puuttumaan, aivojen endogeeninen opioidijärjestelmä alkaa hakea vaihtoehtoisia reittejä homeostaasin ylläpitämiseksi.

On sadomasokistisen käyttäytymisen ytimen syntyhetki. Masokismissa yksilö oppii alitajuisesti, että fyysinen kipu laukaisee endorfiiniryöpyn, joka lievittää syvää, kroonista henkistä kärsimystä – kipu muuttuu aivojen ”lääkkeeksi”, jolla korvataan luonnollisen rakkauksen ja turvan puuttuminen. Sadismissa taas, kun prefrontaalinen aivokuori (joka vastaa empatiasta ja sosiaalisesta inhibitiosta) on kehittynyt puutteellisesti, yksilö ei kykene sisäistämään toisen kokemaa kipua varoittavana signaalina. Päinvastoin toisen hallitseminen ja tuotettu kärsimys aktivoivat dopaminergiset palkitsemisradat. Tämä on yritys palauttaa tunne vallasta aivoissa, jotka ovat varhaisessa kehitysvaiheessa kokeneet itsensä voimattomiksi.

Sadismi ja masokismi eivät siis ole mitään mystisiä ”syntejä” tai harmillisia mutaatiota, vaan aivojen epätoivoinen, mekaaninen yritys selviytyä varhaislapsuuden rakenteellisesta pimeydestä valjastamalla kipu ainoaksi saatavilla olevaksi neurokemialliseksi stimulaatioksi. Tämä on se totuus, jota yksikään maapallolla vallitseva kasvatusmenetelmä, ei edes kirkko, uskalla koskaan myöntää, sillä se paljastaisi heidän uskoonsa nojaavan kasvatuksen todellisen luonteen: sadomasokistisen väkivallan tehdasasetuksena. Jo tiedeyhteisön halveksima Wilhelm Reich argumentoi kirjassaan *”Fasism in Massapsykologia”* luonnollisen seksuaalisen tyydytyksen tukahduttamisen synnyttävän patoutumia, jotka kanavoituvat epäterveisiin korvikkeisiin – kuten luonnollisen aggression muuttumiseen brutaaliksi sadismiksi. Alitajuisen pelon ja häpeän vuoksi sadismi, masokismi ja sadomasokismi ovatkin nyky-yhteiskunnassa ihmisen aivan ”normaaleita ja terveitä” luonnetyyppejä, koko elämän pituisia sairaskertomuksia: ”*lyö sinä minua, niin minä lyön sinua tai jotain toista, ketä tahansa, jopa itseäni*”. Ja koska sadismi, masokismi ja sadomasokismi ovat kaikki

suoraa seurausta uskontojen moraalisesta kehdosta, ei niitä – ei edes narsismia (joka itse asiassa on vain, kuten myös psykopatia, yksi sadismin muodoista), kateutta tai ahneutta – lueta lainkaan sairaudeksi. Ne ovat keskuudessamme ensinnäkin aivan liian yleisiä henkisiä tiloja, oireyhtymiä, toiseksi luokittajat itsekin sairastavat varmasti jotakin näistä vitsauksista, ja kolmanneksi: tuottavathan nuo vääristymät jokapäiväistä ”iloa” ja ”riemua” muodossa tai toisessa niihin sairastuneille! Ilon ja riemun tunteethan ovat pelkästään positiivisia tunteita!

Narsistit eivät ole vakavasti sairaita, eihän, vaikka heiltä puuttuu kyky empatiaan, kyky ymmärtää toisen ihmisen tunteita, ajatuksia ja kokemuksia asettumalla hänen asemaansa. Esimerkiksi kehonrakennus, fitness-lajit ja kuntosaliharjoittelu tarjoavat terveellisen väylän hakea ulkoista hyväksyntää, kehuja ja ihailua – eikö vaan? Mitä sillä on väliä, jos haavoittuva narsismi ja perfektionismi kietoutuvat yhteen pakkomielteisen kehonkuvan häiriön (muskelidysmoroffian) kanssa, jossa omaa lihasmassaa tai kuntoa pidetään kaiken kauneuden ihanteena – *kerro, kerro peili, ken on maassa kaunehin!*

Sillä narsistit tuntevat itsensä alitajuisesti kelpaamattomiksi ja mitättömiksi. Sisuskaluja kalvavan arvottomuuden tunteen pois pyyhkimiseksi he tavoittelevatkin kiihkeästi julkisuutta ja ihailua. Mitättömyydet nauttivat ollessaan palvonnan kohteita, erilaisina paperitähtinä, tyhjinä julkkiksina tai linssiluteina. Nämä mitättömyydet luulevat itsestään aivan liikoja. He pitävät itseään muita muka parempana, voittajina, valittuina, mestareina ja ylivertaisina supersankareina, mikä oikeuttaa ilman muuta tärkeän henkilön vaatimaan erityiskohteluun – lehdistötilaisuuteen, punaiseen mattoon, kunniakomppaniaan ja autosaattueeseen. Tunteakseen elävänsä mitättömyydet vaativat pokkurointia ja teitittelyä tai tivaavat ylimielisesti: *”etkö tiedä kuka minä olen?”*. Etsiessään ihmelääkettä pahoinvointiinsa surkean itsetunnon omaavat kansalaiset nostavat yhteiskunnassamme mitättömyydet kansakunnan kaapin päälle kunnioitettavina merkkihenkilöinä – silmäätekeviksi, riiteleviksi, omia kasvokuviaan vaalien alla teiden laitaan levitteleviksi poliitikkopelleiksi, pääministereiksi, arvostetuiksi isiksi ja äideiksi, kuninkaiksi, keisareiksi ja diktaattoreiksi.

Narsistit ovat läpikotaisin itsekkäitä (mikä on aivan eri asia kuin itse-rakkaus, sillä se, joka ei kykene rakastamaan edes itseään, ei kykene

rakastamaan ketään). Itsekäs eli narsistinen ihminen käyttää kristittyjen tavoin sanaa ”rakkaus” vain syöttinä, myrkyllisenä lumelääkkeenä. Hän kokee tyydytystä ainoastaan heikompien ja avuttomampien kustannuksella. Tällaiselle tunnevammaiselle selkärangattomuudelle vain päämäärä – omien halujen ja patoutumien rajoittamaton tyydyttäminen – merkitsee kaikkea. Ja tuo päämäärä pyhittää aina keinot. Vieläpä aivan pienissä, päiväkotii-ikäisissä lapsissa voi havaita orastavan narsismin nuput. Näiden itsetunnoltaan kristallinhauraiden ”vapauteen” hylättyjen lapsien ”*minä ensin*”, ”*minulle myös*”, ”*nyt ja heti*” -asenteen alle tulevat tallautumaan ensin empatia, sitten lähimmäiset, lopulta koko elinympäristömme ja puistojen kukkaistutukset. Välinpitämätön kasvatusta ojentaa lapsillemme menolipun sadan vuoden lohduttomaan yksinäisyyteen. Ja kuten Erich Fromm totesi, narsistinen ihminen kaipaa uhreja, syyllisiä. Itsekäs ihminen ei kykene kunnioittamaan ketään.

Itsekyyden eli narsismin voi helposti tunnistaa siitä, että lähestyessään valitsemaansa saalista, saalistaja vetoaa hyvin usein uhrinsa tunteisiin muun muassa säälillä, surullisuudella, huolenpidon tarpeella ja turvattomuudella. Tai jos saalistaja huomaakin, kuten tunnustukselliset kristityt, että sinuun tehoaa paremmin lahjat ja imartelu, se on lipevä ja petollinen. Saalistaja käyttää sumeilematta hyväkseen yksinäisyyttäsi, ahneuttasi, vallanhimoasi ja varsinkin mahdollista herkkäuskoisuuttasi ja tyhmyyttäsi. Saalistaja pesee pyytämättä, vaikka aivosi, jos saa siihen pienimmänkin tilaisuuden. Viimeistään silloin, kun itsekkyyden on varma siitä, että saalis on sotkeutunut perusteellisesti sen virittämään valheen verkkoon, saalistaja ottaa käyttöönsä kurin, kuuliaisuuden ja emävalheet. Itsekkyys ei kaihda avointa uhkailua, saati raakaa kidutusta pyrkiessään päämääräänsä, uhrinsa tahdon täydelliseen murtamiseen. Itsekkyys on pohjaton, pahuutta pulppuava lähde. Ja kaikki tämä on yhteiskuntiemme mielestä sitä tervettä käyttäytymistä!

Sadisti, masokisti ja sadomasokisti, kaikki he nauttivat saadessaan tuottaa kärsimystä ja tuskaa ja kaikki sadistinen, masokistinen ja sadomasokistinen käytös aiheuttaa kärsimystä ja tuskaa ”aktin” ulkopuolisille, mutta tuo kaksisuuntainen kärsimys on kristinuskon hellimän kaksinaismoraalin pohjalle rakentuvan yhteiskuntamme

mielestä kuitenkin tuiki tavallista, kotioloissakin tervettä yhteiskunnallista toimintaa – sitä ”tunteiden näyttämistä” – vallitsevan kaksinaismoraalimme kivijalkaa sekä luottamuksen, läheisyyden, kosketuksen ja lämmön sijaistoimintoa! Kirjassaan *“Tuhoava ihminen”* Erich Fromm kirjoittaa:

Masokistinen ihminen pakenee eristyneisyyden ja erillisyyden tunnetta, jota hän ei voi kestää, liittämällä itsensä toisen ihmisen osaksi ja jäseneksi ja antamalla tämän toisen ihmisen johtaa, ohjata ja suojella häntä, ikään kuin hän ei lainkaan voisi elää ilman tätä toista. Olkoon ihminen tai Jumala, sen olennon valta, johon liitytään, koetaan rajattomaksi: hän on kaikki, minä en mitään, paitsi osana tätä mahtavaa. Toisen mahtavamman osana minä olen samalla osa toisen mahtavuutta, valtaa ja turvallisuutta. Masokistisen ihmisen ei tarvitse tehdä mitään ratkaisuja eikä ottaa mitään riskejä; hän ei ole koskaan yksin – mutta hän ei ole riippumaton; hän ei ole kokonainen, hän ei ole henkisesti vielä edes syntynyt ihmiseksi.

Sadisti ihailee ja rakastaa niitä, joilla on voimaa ja alistuu heidän valtaansa ja hän halveksii ja haluaa vallita niitä, jotka ovat voimattomia eivätkä kykene taistelemaan vastaan... Sadismilla ei ole minäkäänlaista käytännön päämäärää; se ei ole arkipäiväistä vaan antaumuksellista. Se on voimattomuuden muuntamista kaikkivoipaisuuden kokemukseksi, se on henkisesti rampojen uskontoa... Sadismi naamioituu useissa tapauksissa ystävällisyydeksi ja joksikin sellaiseksi, joka näyttää tietyissä tilanteissa tiettyihin henkilöihin kohdistuvalta hyvántahtoisuudelta... Lapsen temperamentti voi olla sellainen, että tämän tapainen pelko muuttuu koko hänen elämänsä hallitsevaksi voimaksi, hänen henkinen eheytensä alkaa vähä vähältä murtua, hänen itsekunnioituksensa heikkenee ja lopulta hän on ehkä joutunut pettämään itsensä niin usein, ettei hänellä enää ole identiteettituntoa, ettei hän enää ole hän.

Syyt ja toiset – Vihan ja Pelon mädät hedelmät

Kaksinaismoralistiset vanhemmat, kuten koko lasta ympäröivä kaksinaismoraalin kyllästämä yhteisö antavatkin lapsilleen myrkyllisen esimerkin. Kylväessään kaikkialla ympärilleen henkisiä vitsauksiaan

– kostonhimoa, ahneutta, saituutta, halveksuntaa, ilkeyttä, raakuutta, pahuutta, kateutta, katkeruutta, häpeää, inhoa, julmuutta, ankaruutta, epätoivoa, itsekkyyttä, vihaa, kavaluutta, valheellisuutta, puolueellisuutta, tahdottomuutta, pelkoa, pelkuruutta, riitaisuutta, kieroutta, juonittelua, kaunaa, suvaitsemattomuutta, syrjintää, harhoja, turvatomuutta, röyhkeyttä, nöyryyttä, pakkoa, kuuliaisuutta, petollisuutta ja petturuutta – he murentavat pala palalta kasvavan lapsen mielen-terveyden pohjan! Ja näitä mielenterveyttä pirstovia tunteita yhteiskunnassamme pidetään vielä suurelta osin terveinä! Lapsen itsetunto ja jopa aivojen kova rauta kuitenkin vaurioituu enemmän tai vähemmän pirstonnan seurauksena ja pahoinpidelty ”ressukka” putoaakin elämän tiellään pelon ja jännityksen lävistämänä aggressiivisuuden ja/tai alistumisen sudenkuoppaan, ennen kuin elämä on ehtinyt edes vielä kunnolla alkaa. Hänet on jätetty yksin! Hänet on hylätty!

Väkivalta ei sikiä geeniarvonnasta, saati videopeleistä, vaan väkivallan karusellista, joka saa pyörimisvoimansa massojen milteipä pakonomaisen orgastisen kaipuun ja vastarakkautta synnyttävien tunteiden kieltämisestä (Reich, Storr ja Fromm) – synnynnäisten, luonnollisten elämää suojelevien viettien vahingoittamisesta. Vä-
kivallassa on kyse pohjimmiltaan lapsen normaalin ja luonnollisen viettielämän tukahduttamisesta, elämää suojelevan aggressiovietin eriasteisesta vaurioittamisesta, sillä orgastinen rakkauden kaipuu ja vastarakkautta synnyttävät tunteet ovat ihmisen elämää suojelevan sekä puolustavan vietin jalostuneita ilmenemismuotoja. Väkivalta on suora seuraus kaikkialla maapallolla, joko luonnollisen valinnan tai luojan (you name it) ihmiselle ”juottaman” kemikaalcocktailin vaikutuksen vuoksi riehuvasta kaksinaismoraalista – josta esimerkiksi judeo-kristillisen, pelkoon, uhkaan ja palkinnoilla houkutteluun no-
jaavan kasvatuksen mädät hedelmät ovat suora osoitus. John Steinbeck kiteytti maapallon laajuisen yhteiskunnallisen tragedian kirjas-
saan Eedenistä itään:

"Suurin kauhu, mitä lapsella voi olla, on se, ettei häntä rakasteta, ja torjutuksi tuleminen on se helvetti, jota hän pelkää. Uskon, että jokainen ihminen maailmassa on enemmän tai vähemmän kokenut hylkäämistä. Ja hylkäämisestä syntyy viha, ja vihasta jonkinlainen rikos

kostonosoituksena tuosta hylkäämisestä, ja rikoksesta syyllisyys – ja siinä on koko ihmiskunnan tarina."

Säävaroitus

Vaikka lapsen kehossa kuvatus kemiallisen tapahtumaketjun seuraukset on ilmaistu tässä pahimman mahdollisen vaihtoehdon, aivo-vaurion kautta, se ei tarkoita, että lopputulos olisi aina yksilölle tai yhteisölle välitön katastrofi. Eihän ylensyönti, vääristyneet kulutus-tottumukset tai kotijoukkueen päättymätön tappioputki, rasvaimu, botox-täytteet, silikonit, anaboliset steroidit, saati lievä masennus ketään ainakaan heti tapa! Eikä edes sama kaltoinkohtelu suinkaan vaikuta kaikkiin lapsiin samoin. Toisilla meistä on parempi ”vastus-tuskyky”. Kaikki eivät elä riippuvuussuhteessa digihuumeisiin, pel-kää tai jännitä yhtä paljon tai ole yhtä ahneita kuin toiset, mutta kak-sinaismoraalin he taitavat kaikki, vaikka olisivat vain digihuumeiden viihdekäyttäjiä. Tapahtumaketju kertooakin kokonaisuudessaan siitä, että ihmiskunta elää kuin unessa purkautumiseen valmistautuvan kal-deran päällä: arjen pinta näyttää suhteellisen tyneltä, mutta ilmassa tuoksuu jo sähkö, myrsky nousee – olisiko kaupunkiin juuri astellut mies, jolla on nahkalaukussaan ukkosenjohdatin?

Syyt ja toiset – Suunnitteluvirhe vai loukku

Aiemmin on vain sivuttu väkivallan kierrätyskeskuksen toimintape-riatetta, aivokemian ja hallinnan säilyttämiseen tähtäävän kasvatuk-sen pakkoavioliittoa, ahneuden, pelon ja jännityksen kuorruttamaa tuhoisaa väkivallan synnytyslaitosta, jossa itsekkyyys, toisten polke-minen, alistaminen ja aggressio palkitaan dopamiinilla, hyvänolon tunteella tai paremmalla selviytymisellä – mammonaa, valtaa ja kun-niaa kantta myöten kukkuroillaan olevalla aarrearkulla.

Kemiallisesta ristikkäiskytkenästä seuraavan oikosulun vuoksi ai-vot eivät enää erota "hyvää" tai "pahaa", vaan palkitsevat hermoston tasolla kummastakin – väkivallasta tulee vain yksi nautinnon muoto! Ihmisestä muovautuu biologinen taistelurobotti, joka etsii jatkuvasti uusia intensiivisiä ärsykyksiä tyydyttääkseen kupeitaan polttavan tu-len, nautinnonhalunsa ja selviytyäkseen hengissä.

Kun ihmisen fysiologiaa tarkastellaan ilman moraalista silottelua, paljastuu ”laitteiston” vaarallisin ”suunnitteluvirhe” tai ihmiselle viritetty loukku (you name the rigger): tappaminen ja rakastaminen käyttävät keskushermostossa tismalleen samoja kytkentöjä ja samaa polttoainetta. Kyse ei ole kahdesta toisilleen vastakkaisesta henkisestä tilasta, vaan yhdestä ja samasta limbisen järjestelmän konesalista, jossa dopamiini, noradrenaliini, endorfiinit ja oksitosiini säätelevät sekä orgastista kiihkoa että saalistajan tappokiimaa. Anthony Storrin kuvaama elämää suojeleva aggressio ja Wilhelm Reichin orgastinen virtaus jakavat saman biologisen moottorin. Normaalitylessa terve aggressio turvaa reviirin, asettaa rajat ja mahdollistaa toisen ihmisen läheisen, pelottoman kohtaamisen. Mutta kun tämä järjestelmä rampautetaan lapsuuden aistideprivaatiolla (aistiärsykkeiden poistamisella tai voimakkaalla rajoittamisella), pelolla, jännityksellä ja jatkuvalla häpeällä, konesalissa tapahtuu peruuttamaton kemiallinen oikosulku.

Tämä oikosulku syntyy, kun ihmisen luonnollinen, kehollinen nautinto, läheisyys ja hellyys estetään, jolloin aivojen palkitsemisjärjestelmä jää krooniseen nälkätilaan. Koska lapsi ei saa kokea puhdasta mielihyvää ilman syyllisyyttä, hermosto alkaa hakea vapauttavaa dopamiiniryöppyä ja kivunlievityksen endorfiineja sieltä, mistä se fysiologisesti vielä on mahdollista: rahan kasaamisesta, äärimmäisestä vallankäytöstä, toisten alistamisesta, murskaamisesta ja tietysti eriasteisesta väkivallasta — tappamisesta. Väkivallasta tulee vääristynyt vastine taivaalliselle orgasmille ja rakkaudelle, kouristuksenomainen pyrkimys purkaa sietämätön sisäinen rakkauden nälkä, jota ihminen kantaa.

Tässä pisteessä sadomasokismi lakkaa olemasta vain makuuhuoneiden tai pornoluolien ilmiö, ja siirtyy lajitaseiseksi käyttövoimaksi: ihminen alkaa kokea voimakasta, syvää fysiologista tyydytystä sekä elämän luomisesta että sen tuhoamisesta, koska molemmat toiminnot laukaisevat samat selviytymispiirien kemialliset ilotulitukset. Kun sotaan marssiva sotilas, alaisiaan ja asiakkaitaan kyykyttävä byrokraatti tai virkateitse rankaiseva professori kokee humalluttavaa mielihyvää kädessään pitämästään aseesta tai pelkästä aseena toimivasta vallantunteestaan, kyseessä on juuri se biologisen kehomme sekaisin mennyt kemikaalcocktail – kastroitu elinvoima, joka naamioi tap-

pamisen ja alistamisen ainoaksi tuntemakseen rakkauden ja elossa olemisen muodoksi. Neurotieteilijä, tutkija ja kirjailija, R. Douglas Fields Ph.D. kirjoittaa:

Biologisesti seksillä ja väkivallalla on useita yhteisiä aivojen tiloja ja toimintoja. Molemmat käytökset herättävät voimakasta kiihottumista – todellakin voimakkaimpia mahdollisia kiihottumisen tiloja. Taistelulla ja parittelulla on joitain samoja hermopiirejä, välittäjä-aineita ja kiihotushormoneja, ja ***molemmat toiminnot stimuloivat voimakkaasti aivojen palkitsemis- ja nautintojärjestelmiä.*** Tämä aivopiiri voi saada miehet etsimään väkivaltaa, haastamaan riitaa pelkästään saadakseen tyydytystä palkitsevasta tunteesta, joka tulee aggressiivisuuteen liittyvästä dopamiinista aivoissa. Tämä on sama kokaiinin ja muiden riippuvuutta aiheuttavien huumeiden tuottama välittäjäainetehostus. Välittäjäaine serotoniini on myös mukana sekä seksuaalisessa tyydytyksessä että väkivallassa (google käännös).

Psykiatri, psykoanalytikko Anthony Storr kuvaa kirjassaan ”Ihmissen aggressiot” tätä ihmisen pimeää puolta seuraavasti:

Ruumiin tila seksuaalisen ja aggressiivisen kiihottuneisuuden aikana on hyvin samanlainen. Ei ole niinkään harvinaista, että toinen näistä reaktioista vaihtuu toiseksi; avioriita päättyy usein vuoteeseen ja tappelu joskus orgasmiin... Puhe eläinten julmuudesta on suureksi osaksi myytti; ihmisen julmuus on julma tosiasia... Ihmisen epämiellyttävän luonteenpiirre onkin ehkä juuri taipumus lyödä lyötyä...

Käyttäytymistieteilijä ja perinnöllisyystutkija Gregory Carey Coloradon yliopistosta tiivistää harhaluulot geeniperusteisesta pahuudesta:

"DNA:ssa ei ole sellaista jaksoa, joka tekisi ihmisestä rikollisen. Sen sijaan on koko joukko yhteiskunnallisia, persoonallisuuteen liittyviä, aivotoimintaan kytkeytyviä ja muita tekijöitä, jotka sijoittuvat DNA-tason ja rikollisuuden kaltaisen monimutkaisen käyttäytymisen välille. Mielestäni ajatus, että rikollisuus voisi määräytyä geneistä, on hurjaa teoretisointia tai tieteistarinoiden sepittelyä."

